

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΣΕΛΙΔΕΣ 52

ΕΤΟΣ 11^Η ΑΡ. 541

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΟΝΗ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ

«HORMONES DE BEAUTE», είνε η τελευταία λέξις της επιστήμης. Πραγματική τροφή των κυττάρων, επιφέρει ουσιαστική αναγέννηση του δέρματος. Το ανώτερο παρασκεύασμα του κόσμου, γιατί περιέχει, εκτός από τα εκχυλίσματα των ζωικών αδένων, και βιταμίνες φυτικές, που συμπληρώνουν την ενέργειαν των ορμονών. Academie de Beauté Mire Ketty-Πραξιτέλους 11 (Υπουργ. Ναυτικών). Τηλέφ. 22-088.

«ΔΙΤΣ»

ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

PERMANANT ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ 6 ΜΗΝΩΝ ΚΑΙ ΑΝΩ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΑ ΓΛΩΣΣΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΑΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

M. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ 'Αν. Κωνσταντίνου 12, τηλ. 26-116.

Σημ. Η κομίζουσα την παρούσαν άγγελαν τυγχάνει έκπτώσεως επί της PERMANANT Δρχ. 50.

ΦΟΙΝΙΞ

ΡΑΗΑΤ ΛΟΥΚΟΥΜΙΑ

Ζαχαροπλαστεϊον "Παλλάς"

Βουκουρεστίου 1Γ.

- No 1ον) Σάν Φουτίκι.
- 2ον) 'Ικλ-Μπλε-μλς.
- 3ον) Κουκουράρι.
- 4ον) Ουφάκ.

Κάτωθι Μετοχικό Ταμείο

- 5ον) Καϊμάκι.
- 6ον) Μπραλινέ.
- 7ον) Καρύδας-Φουντούκι.
- 8ον) 'Αμυγδάλου.
- 9ον) Φουντούκι.

ΑΠΑΝΤΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

'Ηγγυημένη ποιότητος
Πόλησις γονδρική και λιανική
Μία επίσκεψις άρκεϊ διά να πεισθώτε.

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο "ΦΟΙΝΙΞ"

'Αποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εις τὰς διαφόρους Ιαματικές πηγάς, προτιμώντες να λαμβάνετε ταύτα εις τὸ ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ἸΩΝΟΣ 5, παραπλευρώς θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ Ιαματικά τεχνητὰ Λουτρά τῶν διαφόρων Λουτροπόλεων, Αἰδηψοῦ - Μεθάνων - Λουτρακίου-Υπάτης, ἀναπληροῦν τελείως τὰ Ιαματικά λουτρά τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων Ιαματικῶν πηγῶν. Δι' εὐκολίαν τῶν κ. κ. πελατῶν, τὸ Ὑδροθεραπευτήριον ἐδιδίπλασε τὰ θαλάσσια λουτρά, ὥστε ἡ ἀνάμνη τῶν λουομένων νὰ εἶνε ἐλάχιστη.

Ίατρικαὶ συμβουλαι δωρεάν. Τελεῖα ἀνακαινίσαις.

Ὁραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ. - 9 μ. μ.

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ
βάψατε μόναι σας με τὰς γνήσιαις
ΓΕΡΜΑΝΙΚΑΣ ΒΑΦΕΙΣ
καὶ δὰ γίνουιν καινούργια, μοντέρνα
καὶ οὐδέποτε δα ζεβάζουιν.
Θαύμα ἐπιτυχίας. Χρῆσις ἀπλήρη
στατή.

Πωλοῦνται ἐν Φαρμακείᾳ «Εμπορικῇ»

ΜΑΤΙΤΕ Η ΠΟΥΔΡΑ ΧΩΡΙΣ ΤΑ

ΜΗΥΩΡ

Ἀπὸ ὕγιεινῆς ἀποφεύγει τὰ ἀπὸ
λοῦντα τὴν ΜΑΤΙΤΕ ὅλα
ὄχι μόνον εἶνε αὐστηρῶς
οὐδέτερα, ἀλλὰ
καὶ κατὰ
τοιούτον τρόπον
ὕπολογισμένα, ὥστε ἀρ-
μόζουν τόσοις εἰς τὰ ἔξω, ὡς
σὺν καὶ εἰς τὰ λιπαρὰ δερματίδια.

E.T. RIVER PARIS

ΧΡΥΣΟΧΟΕΙΟΝ & ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΜΑΡΚΟΥ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΩΡΟΛΟΓΙΩΝ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΚΑΙ ΑΝΔΡΙΚΩΝ

ὡς καὶ δακτυλιδίων

ΑΝΤΙΚΙΤΕ

'Επισκευὴ ὥρολογίων

ΗΓΓΥΗΜΕΝΗ

ΚΑΡΑΓΙΩΡΓΗ ΤΗΣ ΣΕΡΒΙΑΣ ΑΡ. 12

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟΝ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΟΜΒΡΕΛΛΩΝ

ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΛΟΥΣΙΑ

Α. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΝΗΣ

77 ΑΙΟΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

Κ.Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
Μεταδοτικῶν καὶ Δερματικῶν
νόσημάτων
Μάγαρα 23 α - Τηλ. 25532
'Ιδιαιτέρον διαμέρισμα
δι' ἑκατόν ἀσθενή

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΠΟΥΡΝΑΡΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
Νοσήματα ΠΑΘΟΛΟΓΙΑΣ
ΟΔΟΣ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ
(Πλατεία Κολίτσου) Αθήναι

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1341

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α. CONAN DOYLE

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

Ὁ μεσίτης, ἕνας σοβαρὸς ἄνθρωπος, με βλέμμα διαπεραστικὸ καὶ με τὸν φωνῆς εὐκρινῆ καὶ ἀποφασιστικῇ, ἀνοίγει τὸ κατάστιγόν του, πῆρε τὴν πέννα, καὶ ἄρχισε νὰ με ρωτᾷ :
-Τὸ θυμά σας, κύριε ;
-Χάρολδ Οὐέλδ, διδάκτωρ τῆς φιλολογίας! τοῦ ἀπάντησα.
-Τίνας Πανεπιστημίου ; ... Τῆς Ὁξφόρδης ἢ τοῦ Καίμπριτζ ; ...
-τοῦ Καίμπριτζ, κύριε ! ...
-Κανένα βραβεῖο ; ... Κανέναν ἐξαιρετικὸς ἔπαινος ; ...
-Ὀχι, δυστυχῶς ! ...
-Εἴσατε τουλάχιστον ἀθλητὴς ; ... Ξέρετε κρίκετ, γουόλτερ πόλιν, κολυμπᾷτε, δὲνεγετε βάρκα με πᾶνί ; ...
-Δὲν ξέρω, δυστυχῶς, τίποτε ἀπ' αὐτὰ, κύριε !
Ὁ μεσίτης ἐκλείπει τὸ κατάστιγόν, κουνώντας ἀπελπισμένα τὸ κεφάλι του, καὶ ὕστερα, κυττώντας με με κάποια ἀπογοήτευσιν, εἶπε :
-Κύριε Οὐέλδ, με λύπη μου σὰς πληροφορῶ, ὅτι θ' ἀργήσετε νὰ βρῆτε θέσιν... Εἶνε ἄλλοι ἐξήντα περίπου πρὶν ἀπὸ σας, οἱ ὁποῖοι περιμένουν δυὸ μῆνες γιὰ ἐργασίαν... Εἴσατε πολλοὶ διδάκται, δυστυχῶς, καὶ ἡ θέσις στὰ ἐκπαιδευτήρια λίγες...
Ἐγὼ εἶσατε τουλάχιστον καμμιὰ ἰδιαιτέρη ἐπίδοσις σὲ κάτι, ἴσως καὶ σὰς προτιμοῦσα με πρώτη εὐκαιρία πού θὰ μοῦ τύχαινε...
-Ἐκτός... μουσικοῦσιν με λαχτάρα καὶ ἐλπίδα, γιὰτὶ ἡμουν ἡμῖς χωρίς ἐργασίαν.
-Ἐκτός, συνέχισε ὁ μεσίτης διστακτικῶς, ἂν δέχεσθε νὰ ἐλθῆτε ἐντὶ τοῦ «Ἐκπαιδευτικὸν Κολλέγιον» τοῦ κ. Φέλπς Μάκ Κάρου. Ἐγὼ ὅμως τὴν ὑποχρέωσιν, κύριε, νὰ σας προειδοποιήσω καὶ νῦν, γιὰτὶ συνθίξω νὰ τηρῶ ἀπέναντι τῶν πελατῶν μου ἀμεροληψίαν καὶ ἀμεροληψίαν... Ἐχετε μαλακὸν χαρακτῆρα ; ...
-Ποτέ καὶ κρατῆτε τὰ νεύρα σας, καὶ νὰ μὴν παρασύρεσθε ἐντὶ τὸ πάθος τοῦ θυμοῦ ἢ τῆς ἀγανακτήσεως ;
-Εἴπα πολλὴν ὕψην, κύριε ! ἀποκρίθηκα παραξενεμένος, ἀναβάνει, ὅμως ; ... Γιὰτὶ μοῦ τὸ λέτε αὐτό ! ...
-Γιὰτὶ ὅσοι διδασκάλους στέλνω στὸ ἐκπαιδευτήριον αὐτό, ὅλοι καὶ θοῦνται διὰ τρεῖς ἑβδομάδες... Ὑποθέτω φεύγουν, καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀγανάκτησιν, ὥστε προτιμοῦν νὰ χάσουν καὶ τὴν μισθὸν τοὺς ἀκόμιν, γιὰ ὅσο διάστημα ἐργάστηκαν ἐκεῖ...
-Ἐννοεῖται, πὺς ο' αὐτὸ δὲν οὔτε ὁ διευθυντὴς τοῦ ἰδιωτικοῦ κολλεγίου, ὁ κ. Μάκ Κάρου δηλαδὴ, ὁ ὁποῖος εἶνε ἡ καὶ ἐμεῖς τὸν μαθητικῶν, εἶνε τόσο ἀγροῦκος στὴ συμπεριφορὰ καὶ ὥστε κανένας δὲν μπορεῖ νὰ συνοργασθῇ μαζί του...
-Καὶ γιὰτὶ δὲν δίνετε αὐτὸν ὁ διευθυντὴς, ἀλλὰ προτιμᾷτε νὰ τοῦ βεβαιώσῃ οἱ ἄλλοι πού ἐπιτελοῦς δὲν φτάνει σὲ τίποτε ;
-Αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω ! ... εἶπε ὁ μεσίτης. Καὶ ἐγὼ ἔχω πρὶν ἀπὸ ἐμεῖς τὸς ὅσους τὸν κ. Μάκ Κάρου ἔχουν ἔχει ἄλλον-ἑφτά διδασκάλους, καὶ καὶ ἐγὼ τὸ δικαιώμα νὰ ἀναιμῶμαι στὰ ἰδιαιτέρως ἐμὲν, γιὰ νὰ μάθω τί συμβαίνει... Ἐγὼ κυττῶ τὴ δουλειὰ μου, καὶ ἔχω συγχρόνως ὑποχρέωσιν νὰ σας προειδοποιήσω, γιὰτὶ καὶ ἐσεῖς ἐμεῖς ὡς πελάτες μου, ἔχετε τὰ ἴδια δικαιώματα ἀπέναντι μου... Δέχεσθε νὰ πᾶτε ἐντὶ τὸν Κόλιν, καὶ τροφὴ καὶ ὕπνος σὲ

ἰδιαιτέρον διαμέρισμα, μέσα στὸ ἐκπαιδευτήριον...

Δέχτηκα, πλήρως τὰ μεσιτικὰ, καὶ εὐχαριστώντας θερμὰ τὸν μεσίτη, ἐκίνησα γιὰ τὸ Οὐέστ-Χάμσθ, ὅπου βρισκόταν τὸ ἐκπαιδευτήριον. Εἶχα τόσο ἐξαντληθῇ οἰκονομικῶς ἀπ' τὴν ἀνεργίαν, ὥστε ἤμουν ἀποφασισμένος ν' ἀντιμεταπίσω τὴν προστυχίαν καὶ τίς προσβολὰς ἑκατὸ σατανάδων, δίχως νὰ ἐκνευριστῶ καθόλου !

Ὁ διευθυντὴς, ἕνας χλωμὸς καὶ λιγνὸς γεροντάκος, με λεπτὴ φανούλα, με κατάλευκα μαλλιά καὶ μ' ἐκφρασί ἀπερίγραπτης ἀγαθότητος στὰ γλυκὰ του μάτια, με δέχτηκε ἐγκάρδια.
-Καλῶς ἦρθατε, κύριε Οὐέλδ, μοῦ εἶπε. Αἰσθάνομαι τὸν εἰσὶν ἐμεῖς ὅσοι εὐτυχῆ πού θάχω τὴν συνεργασίαν σας... Οἱ προκατοχοὶ σας ἦσαν ἐξαιρετικοὶ διδάσκαλοι, ἀλλὰ... νὰ, πὺς νὰ σας τὸ πᾶν... ἦσαν λιγάκι ὑποβουλωμένοι στὶς παραφορὰς τῶν νεύρων τοὺς... Ἐσεῖς θὰ δεχτήτε ἀραγε πῶς ὑπομονητικῶς ; ... Ἄν ἐξαχσῶ καμμιὰ φορὰ σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ φανῶ θίσιος ἀπέναντί σας ἢ νὰ σας μιλῶς κάπως τραχειά, ἢ νὰ θίξω τὰ φιλότιμα αἰσθηματά σας, ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ θασισθῆτε στὴν αὐτοκυριαρχίαν τῶν νεύρων σας ; ... Μπορεῖτε νὰ χαλινάγωγῆσθε τὴν ἐξέγερσιν τοῦ ἐγωισμοῦ σας ;

Περιορίσθηκα νὰ χαμογελάσω καὶ νὰ σφίξω με εὐλάβειαν τὸ ἰσχνὸ καὶ γέρικον χερί τοῦ σεβάσμιου συνομιλήτου μου. Ἐπειτα, ἀφοῦ μοῦδεῖξε τὸ διαμέρισμά μου καὶ με παρουσίασε στοὺς μαθητὰς τῆς τάξεώς μου, μοῦπε στὸ τέλος :

-Ἐλθετε τώρα νὰ σας συστήσω καὶ τὸν συνάδελφόν σας... Ἄντας... Ἐρχεται κιθάρας... Κύριε Σαίντ-Τζαίμς, σὰς συνιστῶ τὸν νέο συνάδελφόν σας κύριον Οὐέλδ... Εἶχοναι μὴ εὐχόμενῃ συνεργασίαν μεταξύ μας, γιὰ τὸ καλὸ τῶν μαθητῶν καὶ γιὰ τὴν πρόδόν ὧν μὲς !

ὑποκλίθηκα καὶ κύτταξα χωρίς νὰ θέλω με ἀντιπάθειαν τὸν κ. Σαίντ-Τζαίμς. Σωστὸ κτήνος στὸ πρόσωπον, κοντοχοντρος, τριάντα χρόνων, σιδερόκορμος, ὑψηλὰ μάτια, προκλητικὸ ὄψος. Καὶ ἀκούσα καθόλητος νὰ μοῦ λέη, μπροστὰ στὸ διευθυντὴν :

-Καλῶς ὤρισάτε, κύριε Οὐέλδ... Μὰ γρήγορα θὰ ἐξανδέσθε τὰ μπουζύγια σας γιὰ τὸν ὁδόν... Μίσερος μισθός, μίσερη τροφὴ καὶ διαβολοπαῖδα τοῦ σατανᾶ οἱ μαθηταί ! ...

-Ὀχι δὲ, κύριε Σαίντ-Τζαίμς ! ψιθύρισε ἀνίχναν ὁ διευθυντὴς, ἐρεσθίζοντας. Ὑπάρχουν καὶ μερικά πλεονεκτήματα στὸ ἐπάγγελμαί μας, τὰ ὁποῖα...

-Καὶ ποῖα εἶν' αὐτὰ ; τὸν διέκοψε ἀπτόμα ὁ συνάδελφός μου. Τὸ νὰ ἐξαρυγνῶμαι με τὰ παληοπαῖδα τοῦ κόσμου ; Ὀφ, βαρέθηκα πρὶν τὴ ζωὴ μου... Βαρέθηκα τὸ δασκαλῆναι... Ἄν ἦταν στὸ γέρι μου, θάοριζα μέσα σ' ἕνα φούρνον ἀναμμένο καὶ μαθητοῦς καὶ βιβλία καὶ θραύει καὶ δασκάλους ! ...

-Χεχεχέ ! γέλασε νευρικά καὶ βεβασιμένα, ὁ διευθυντὴς. Ὁ κ. Σαίντ-Τζαίμς εἶνε ἀπόλαυστος ! ... Ἐχει μερικές πρωτότυπες ἀντιλήψεις καὶ θεωρίας... Ἀλλὰ, κύριε Οὐέλδ, δὲν πιστεύω βεβαίως νὰ τὸν παρεξηγήτε ; Ἐ ; ...

Ἡ γλυκεῖα ματιά του εἶχε μὴ ἐκφρασί ἀπειρῆς ἱκεσίας, καὶ ἐνωίσα τὸν μουσικὸν τοῦ πόθο νὰ τελειώσῃ ἡ στενόχωρη αὐτὴ σκηνή. Τὰ εἶχα κυριολεκτικῶς χαμένα, ὄχι τόσο μετὰ τὴν ἀλλόκοτη καὶ πρόστυχη συμπεριφορὰ τοῦ συνάδελφου μου, ὅσο μετὰ τὴν ἀκατανόητη ἐπιείκεια καὶ τὸν υπερφυσικὸν τρόπον τοῦ διευ-

διέταξε να σάς εξαφανίσουν. Τόν στενοχωρούσατε... Φοβόταν το υπόλοιπο της τιμότητος που σάς έχει μείνει... Μά οι δυο μπράβοι, στους οποίους ανέθεσε να σάς σκοτώσουν, ήταν δικοί μου... Και τούς έδωσα αντίθετη διαταγή.

—Ευχαριστώ! Είπε ο Σαθερνύ. "Ολ' αυτά μου φαίνονται λίγο άπιστευτα..." Ένας λόγος παραπάνω για να τα πιστέψω... —Το αντικείμενο που σάς έστειλα, είναι μία επιστολή, εξακολούθησε η φωνή. Χάραξα μερικές λέξεις με το αίμα μου στο μαντήλι μου. Έχετε κανένα τρόπο να στείλετε αυτή την επιστολή στην πριγκίπισσα Γκονζάγκα;

—Η χειρονομία που έκανε εκείνη τη στιγμή ο Σαθερνύ, έσήμαινε: «Όχι!»

Και συγχρόνως έπηρεε το μαντήλι για να δη πως ένα ανάλαφρο κουρέλι του έδωσε ένα τόσο δυνατό μπάτσο. Και τότε είδε πως ο Λαγκαρντέρ είχε δέσει μία πέτρα μέσ' στο μαντήλι.

—Μπορούσε και να μου σπάσει το κεφάλι! μουρμούρισε ο Σαθερνύ. Πρέπει να κοιμόμουν πολύ βαθεία, αφού έγιναν τόσα πράγματα, χωρίς...ν' αντιληφθώ τίποτε.

—Έλυσε το μαντήλι, το δίπλωσε και το έβαλε μέσα στην τσέπη του.

—Δεν ξέρω αν άπατάμαι, φώναξε από πάνω ο Λαγκαρντέρ, μα νομίζω ότι είστε προθυμότατος να μ' εξυπηρετήσετε.

—Ο Σαθερνύ άπάντησε καταπραϊντικά με το κεφάλι του. Και ο Λαγκαρντέρ εξακολούθησε:

—Κατά πάσαν πιθανότητα, θα με καταδικάσουν εις θάνατον και θα μ' εκτελέσουν απόψε. Άς βιαστούμε λοιπόν. Άν δεν έχετε κανένα να το εμπιστευθήτε αυτή την επιστολή, κάμετε ό,τι έκανα κι εγώ. Τρυπήστε το πάτωμα του κελλιού σας, για να δούμε τί γίνεται στο παρακάτω πάτωμα.

—Με τί άνοιζατε σεις την τρύπα; ρώτησε ο Σαθερνύ. Δόστε το μου κι' έμένα!

—Ο Λαγκαρντέρ δεν τόν άκουσε, μα τόν μάντεψε χωρίς άλλο, γιατί του πέταξε άμέσως το σπηρούνι του. Ο νεαρός μαρκήσιος άρχισε άμέσως να σκαλίζει το πάτωμα με το σπηρούνι κι' έκανε τη δουλειά αυτή μ' όλη του την καρδιά, γιατί όσο η μέθη του του περνούσε, τόσο το κεφάλι του ερεθιζόταν, καθώς αναλογιζόταν το κακό, που ο Γκονζάγκας θέλησε να το κάνει.

—Άν δεν κανονίσω σήμερα κιόλας τους λογαριασμούς μου μαζί του—μονολογούσε—δεν θα φταίω εγώ γι' αυτό.

Και δούλευε με λύσσα, άνοίγοντας μία τρύπα, δέκα φορές μεγαλύτερη απ' ό,τι χρειαζόταν για να περάσει το μαντήλι.

—Κάνετε πολύ θόρυβο, μαρκήσιε! του φώναζε ο Λαγκαρντέρ από την τρύπα του. Προσέχετε!... Θά σάς άκούσουν!...

Ο Σαθερνύ όμως εξακολουθούσε με την ίδια manία να βγάζει τα τούβλα, τις πέτρες και τα χρώματα, μολονότι τα χέρια του είχαν καταματώσει.

—Κατάρα! μούγκρισε ο Κκαρντάς, που βρισκόταν μαζί με τόν Πασπουάλ στο παρακάτω άκριβως πάτωμα. Τί χορό χορεύουν άπάντα;

—Ίσως είναι κανένας δυστυχισμένος που τόν στραγγαλίζουν και που προσπαθεί να ξεφύγει, άπάντησε ο Πασπουάλ, ό όποιος είχε εκείνο το πρωί μαύρες ιδέες.

—Άν τόν πνίγουν, έχει το δικαίωμα ν' άμυνθώ! Είπε ο Κκαρντάς. Μά μου φαίνεται πως είναι κάποιος, που έχει πάθει manία καταδιώξεως και που τόν εκλείσαν εδώ μέσα, πριν τόν στείλουν στο φρενοκομείο.

—Ένα δυνατό χτύπημα άκούστηκε εκείνη τη στιγμή, συνοδευόμενο από ένα υπόκοφο τριέιμο και από την πτώση ενός μεγάλου κομματιού του ταβανιού.

—Άς συστήσουμε την ψυχή μας στο Θεό! Είπε ο Πασπουάλ. Σίγουρα, έπειδή είμαστε χωρίς τα σπαθιά μας, θέλουν να μας παίξουν κάποιο άσχημο παίγνιο.

—Και τί θα τους δυσκόλευε νάρθουν από την πόρτα; άπάντησε ο Κκαρντάς. Νά! Νά! Κάποιος φάνηκε στο ταβάνι!

—Ε! φώναξε την ίδια στιγμή ο νεαρός μαρκήσιος, του όποιου όλόκληρο το κεφάλι φαινόταν στην πλατεία τρύπα του ταβανιού.

Ο Πασπουάλ κι' ο Κκαρντάς ύψωσαν τα κεφάλια τους συγχρόνως.

—Είστε δυο κάτω; ρώτησε ο Σαθερνύ.

—Δυό, καθώς βλέπετε, κύριε μαρκήσιε, άπάντησε ο Κκαρ-

ντάς, άναγωνίζοντάς τον. Μά γιατί όλη αυτή η καταστροφή; —Βάλτε το στρώμα σας κάτω απ' την τρύπα για να πηδήξε κάτω! έθανείπε ο μαρκήσιος.

—Γιά ποιο λόγο; Είμαστε άρκετοι δυό! άπάντησε ο Κκαρντάς.

—Κι' ο δεσμοφύλακας φαίνεται πάλληκάρι, που δεν παίρνει από άστεία! έπρόσθεσε ο Πασπουάλ.

—Ο Σαθερνύ έντωμεταξύ μεγάλωνε την τρύπα γρήγορα-γρήγορα.

—Ωραίες φυλακές κι' αυτές! είπε ο Κκαρντάς, κυττάζοντας τον.

—Χτισμένες με χόμα και με σάλιο! έπρόσθεσε ο Πασπουάλ, περιφρονητικά.

—Το στρώμα! Το στρώμα! φώναξε ο Σαθερνύ άνυπόμονα.

Μά οι δυο παλληκαράδες προς ούτε κουνήθηκαν. Τότε ο Σαθερνύ είχε την έμπνευση να προσέφει το δνομα του Λαγκαρντέρ. Άμέσως το στρώμα ύψώθηκε στο κέντρο του κελλιού, άκριβώς κάτω απ' την τρύπα του ταβανιού.

—Μήπως ο Λαγκαρντέρ βρίσκεται κι' αυτός εδώ; ρώτησε ο Κκαρντάς.

—Έχετε νέα του; είπε κι' ο Πασπουάλ.

—Ο Σαθερνύ, αντί ν' άπάντησε, πέρασε τα δυο του πόδια στην τρύπα. Ήταν λεπτός βέβαια, μα οι γοφοί του δεν ήθελαν να περσουν, καθώς σφιγγότανε μέσα στην τρύπα. Έκανε για να γυιοστήσει μανιασμένος προσπάθειες. Ο Κκαρντάς άρχισε να γελάει, έλέποντας τα δυο πόδια του που τα κουνισε με λύσσα.

—Ο Πασπουάλ, πάντοτε προσηλωμένος, πήγε και κόλλησε το αυτί του στην πόρτα που έβλεπε στο διάδρομο. Το σώμα του Σαθερνύ περνούσε έντωμεταξύ σιγά-σιγά...

—Έλα, μικρέ! είπε ο Κκαρντάς στο σύντροφό του. Θά πέση! Το ύψος ένε πολύ και μπορεί να σπάσει τα κόκαλά του.

—Ο Σαθερνύ άναμέτηρε με το βλέμμα την άπόστασι που ήταν από το ταβάνι στο πάτωμα.

—Ναί, είναι πολύ το ύψος! είπε. Και εγούρα θα μας σπάσει κανένα κόκαλο, αν κάνουμε την κουταμάρα να του χαρμεύσουμε για στρώμα.

—Μπα! Έκανε ο Κκαρντάς. Είτε τόσο λεπτός!...

—Όπως θέλεις... Μά πέφτοντας άπάντα μας από τόσο ύψος, θα μας στραπατσώρη...

—Σώπα, μικρέ μου! Μην ξεχνάς ότι έρχεται έκ μέρος του Μικρού Πασπουάλ... Βάστα καλά!

Ο Πασπουάλ δεν περίμενε να του το ξαναπεί. Ο Κκαρντάς κι' αυτός ένωσαν τα ρομαλέα μπράτσα τους πάνω απ' το άχυρόστρωμα. Σχεδόν άμέσως έπαιστέθηκε το τρίξιμο άκούστηκε στο ταβάνι. Ο δειμπράβος έκλεισαν τα μάτια τους κι' έγκλιόσταν άπ' το έαφνικό τρανταχμό.

—Πασπουάλ! Έκανε ο Κκαρντάς.

—Όπως θέλεις... Μά πέφτοντας άπάντα μας από τόσο ύψος, θα μας στραπατσώρη...

—Σώπα, μικρέ μου! Μην ξεχνάς ότι έρχεται έκ μέρος του Μικρού Πασπουάλ... Βάστα καλά!

Ο Πασπουάλ δεν περίμενε να του το ξαναπεί. Ο Κκαρντάς κι' αυτός ένωσαν τα ρομαλέα μπράτσα τους πάνω απ' το άχυρόστρωμα. Σχεδόν άμέσως έπαιστέθηκε το τρίξιμο άκούστηκε στο ταβάνι. Ο δειμπράβος έκλεισαν τα μάτια τους κι' έγκλιόσταν άπ' το έαφνικό τρανταχμό.

—Πασπουάλ! Έκανε ο Κκαρντάς.

—Όπως θέλεις... Μά πέφτοντας άπάντα μας από τόσο ύψος, θα μας στραπατσώρη...

—Σώπα, μικρέ μου! Μην ξεχνάς ότι έρχεται έκ μέρος του Μικρού Πασπουάλ... Βάστα καλά!

Ο Πασπουάλ δεν περίμενε να του το ξαναπεί. Ο Κκαρντάς κι' αυτός ένωσαν τα ρομαλέα μπράτσα τους πάνω απ' το άχυρόστρωμα. Σχεδόν άμέσως έπαιστέθηκε το τρίξιμο άκούστηκε στο ταβάνι. Ο δειμπράβος έκλεισαν τα μάτια τους κι' έγκλιόσταν άπ' το έαφνικό τρανταχμό.

—Πασπουάλ! Έκανε ο Κκαρντάς.

—Όπως θέλεις... Μά πέφτοντας άπάντα μας από τόσο ύψος, θα μας στραπατσώρη...

—Σώπα, μικρέ μου! Μην ξεχνάς ότι έρχεται έκ μέρος του Μικρού Πασπουάλ... Βάστα καλά!

Ο Πασπουάλ δεν περίμενε να του το ξαναπεί. Ο Κκαρντάς κι' αυτός ένωσαν τα ρομαλέα μπράτσα τους πάνω απ' το άχυρόστρωμα. Σχεδόν άμέσως έπαιστέθηκε το τρίξιμο άκούστηκε στο ταβάνι. Ο δειμπράβος έκλεισαν τα μάτια τους κι' έγκλιόσταν άπ' το έαφνικό τρανταχμό.

—Πασπουάλ! Έκανε ο Κκαρντάς.

—Όπως θέλεις... Μά πέφτοντας άπάντα μας από τόσο ύψος, θα μας στραπατσώρη...

—Σώπα, μικρέ μου! Μην ξεχνάς ότι έρχεται έκ μέρος του Μικρού Πασπουάλ... Βάστα καλά!

Ο Πασπουάλ δεν περίμενε να του το ξαναπεί. Ο Κκαρντάς κι' αυτός ένωσαν τα ρομαλέα μπράτσα τους πάνω απ' το άχυρόστρωμα. Σχεδόν άμέσως έπαιστέθηκε το τρίξιμο άκούστηκε στο ταβάνι. Ο δειμπράβος έκλεισαν τα μάτια τους κι' έγκλιόσταν άπ' το έαφνικό τρανταχμό.

—Πασπουάλ! Έκανε ο Κκαρντάς.

—Όπως θέλεις... Μά πέφτοντας άπάντα μας από τόσο ύψος, θα μας στραπατσώρη...

—Σώπα, μικρέ μου! Μην ξεχνάς ότι έρχεται έκ μέρος του Μικρού Πασπουάλ... Βάστα καλά!

Ο Πασπουάλ δεν περίμενε να του το ξαναπεί. Ο Κκαρντάς κι' αυτός ένωσαν τα ρομαλέα μπράτσα τους πάνω απ' το άχυρόστρωμα. Σχεδόν άμέσως έπαιστέθηκε το τρίξιμο άκούστηκε στο ταβάνι. Ο δειμπράβος έκλεισαν τα μάτια τους κι' έγκλιόσταν άπ' το έαφνικό τρανταχμό.

—Πασπουάλ! Έκανε ο Κκαρντάς.

—Όπως θέλεις... Μά πέφτοντας άπάντα μας από τόσο ύψος, θα μας στραπατσώρη...

—Σώπα, μικρέ μου! Μην ξεχνάς ότι έρχεται έκ μέρος του Μικρού Πασπουάλ... Βάστα καλά!

Ο Πασπουάλ δεν περίμενε να του το ξαναπεί. Ο Κκαρντάς κι' αυτός ένωσαν τα ρομαλέα μπράτσα τους πάνω απ' το άχυρόστρωμα. Σχεδόν άμέσως έπαιστέθηκε το τρίξιμο άκούστηκε στο ταβάνι. Ο δειμπράβος έκλεισαν τα μάτια τους κι' έγκλιόσταν άπ' το έαφνικό τρανταχμό.

—Πασπουάλ! Έκανε ο Κκαρντάς.

—Όπως θέλεις... Μά πέφτοντας άπάντα μας από τόσο ύψος, θα μας στραπατσώρη...

—Σώπα, μικρέ μου! Μην ξεχνάς ότι έρχεται έκ μέρος του Μικρού Πασπουάλ... Βάστα καλά!

ΜΙΑ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΤΟ ΚΑΡΑΒΙ ΜΕ ΤΟΥΣ 80 ΝΕΚΡΟΥΣ

(Μία άληθινή ιστορία, όπως τη διηγείται στο «Η μερολόγιο» του ο Γάλλος άξιωματικός Έρρίκος ντε Βιλ.)

ΑΤΑ τόν Ιούνιο του 1813 το Γαλλικό πολεμικό βότσο «Θωρακοφόρος» έφυγε από το λιμάνι της Τουλών, για την Σμύρνη, μεταφέροντας τόν εκεί πρόξενο της Γαλλίας με την οικογένειά του. Με το ίδιο πολεμικό ταξείδενα κι' εγώ, πηγαίνοντας στην Άνατολή με έμπιστευτική άποστολή του κράτους.

Ο «Θωρακοφόρος» ήταν ένα πλοίο ταχύτατο, στερεό, με 40 κανόνια, και με πλοίαρχο έναν γέρο θαλασσολόχο.

Ο πόλεμος, που έκανε τότε η Γαλλία με όλη σχεδόν την Εύρώπη και ιδιαί-

τως με την Άγγλία, βρισκόταν στην άσχημή του. Τα Άγγλικά πολε-

μικά, που συναντούσαν Γαλλικά πλοία, το βύθιζαν, χωρίς πολλές δια-

τάσεις, και γι' αυτό ο έπαινος των Ναυτικών δούξ ντε Κρου έλε-

νε στην άποστολή μας άσχημά ν' άποφύγει κάθε συνάντησι με

τά πλοία του Άγγλικού στόλου της Μεσογείου.

Το ταξίδι μας ήταν θαλάσσιο, ή θαλασσινή αίσθημα μας ζωογονούσε

και τα παιδιά του πλοίου μας ήταν διαρκώς φαλακωμένα από το έννοι-

κό, πήγε και κόλλησε το αυτί του στην πόρτα που έβλεπε στο διάδρομο. Το σώ-

μα του Σαθερνύ περνούσε έντωμεταξύ σιγά-σιγά...

—Έλα, μικρέ! είπε ο Κκαρντάς στο σύντροφό του. Θά πέση! Το ύψος ένε πολύ και μπορεί να σπάσει τα κόκαλά του.

—Ο Σαθερνύ άναμέτηρε με το βλέμμα την άπόστασι που ήταν από το ταβάνι στο πάτωμα.

—Ναί, είναι πολύ το ύψος! είπε. Και εγούρα θα μας σπάσει κανένα κόκαλο, αν κάνουμε την κουταμάρα να του χαρμεύσουμε για στρώμα.

—Μπα! Έκανε ο Κκαρντάς. Είτε τόσο λεπτός!...

—Όπως θέλεις... Μά πέφτοντας άπάντα μας από τόσο ύψος, θα μας στραπατσώρη...

—Σώπα, μικρέ μου! Μην ξεχνάς ότι έρχεται έκ μέρος του Μικρού Πασπουάλ... Βάστα καλά!

Ο Πασπουάλ δεν περίμενε να του το ξαναπεί. Ο Κκαρντάς κι' αυτός ένωσαν τα ρομαλέα μπράτσα τους πάνω απ' το άχυρόστρωμα. Σχεδόν άμέσως έπαιστέθηκε το τρίξιμο άκούστηκε στο ταβάνι. Ο δειμπράβος έκλεισαν τα μάτια τους κι' έγκλιόσταν άπ' το έαφνικό τρανταχμό.

—Πασπουάλ! Έκανε ο Κκαρντάς.

—Όπως θέλεις... Μά πέφτοντας άπάντα μας από τόσο ύψος, θα μας στραπατσώρη...

—Σώπα, μικρέ μου! Μην ξεχνάς ότι έρχεται έκ μέρος του Μικρού Πασπουάλ... Βάστα καλά!

Ο Πασπουάλ δεν περίμενε να του το ξαναπεί. Ο Κκαρντάς κι' αυτός ένωσαν τα ρομαλέα μπράτσα τους πάνω απ' το άχυρόστρωμα. Σχεδόν άμέσως έπαιστέθηκε το τρίξιμο άκούστηκε στο ταβάνι. Ο δειμπράβος έκλεισαν τα μάτια τους κι' έγκλιόσταν άπ' το έαφνικό τρανταχμό.

—Πασπουάλ! Έκανε ο Κκαρντάς.

—Όπως θέλεις... Μά πέφτοντας άπάντα μας από τόσο ύψος, θα μας στραπατσώρη...

—Σώπα, μικρέ μου! Μην ξεχνάς ότι έρχεται έκ μέρος του Μικρού Πασπουάλ... Βάστα καλά!

Ο Πασπουάλ δεν περίμενε να του το ξαναπεί. Ο Κκαρντάς κι' αυτός ένωσαν τα ρομαλέα μπράτσα τους πάνω απ' το άχυρόστρωμα. Σχεδόν άμέσως έπαιστέθηκε το τρίξιμο άκούστηκε στο ταβάνι. Ο δειμπράβος έκλεισαν τα μάτια τους κι' έγκλιόσταν άπ' το έαφνικό τρανταχμό.

—Πασπουάλ! Έκανε ο Κκαρντάς.

—Όπως θέλεις... Μά πέφτοντας άπάντα μας από τόσο ύψος, θα μας στραπατσώρη...

—Σώπα, μικρέ μου! Μην ξεχνάς ότι έρχεται έκ μέρος του Μικρού Πασπουάλ... Βάστα καλά!

Ο Πασπουάλ δεν περίμενε να του το ξαναπεί. Ο Κκαρντάς κι' αυτός ένωσαν τα ρομαλέα μπράτσα τους πάνω απ' το άχυρόστρωμα. Σχεδόν άμέσως έπαιστέθηκε το τρίξιμο άκούστηκε στο ταβάνι. Ο δειμπράβος έκλεισαν τα μάτια τους κι' έγκλιόσταν άπ' το έαφνικό τρανταχμό.

—Πασπουάλ! Έκανε ο Κκαρντάς.

—Όπως θέλεις... Μά πέφτοντας άπάντα μας από τόσο ύψος, θα μας στραπατσώρη...

—Σώπα, μικρέ μου! Μην ξεχνάς ότι έρχεται έκ μέρος του Μικρού Πασπουάλ... Βάστα καλά!

Ο Πασπουάλ δεν περίμενε να του το ξαναπεί. Ο Κκαρντάς κι' αυτός ένωσαν τα ρομαλέα μπράτσα τους πάνω απ' το άχυρόστρωμα. Σχεδόν άμέσως έπαιστέθηκε το τρίξιμο άκούστηκε στο ταβάνι. Ο δειμπράβος έκλεισαν τα μάτια τους κι' έγκλιόσταν άπ' το έαφνικό τρανταχμό.

—Πασπουάλ! Έκανε ο Κκαρντάς.

—Όπως θέλεις... Μά πέφτοντας άπάντα μας από τόσο ύψος, θα μας στραπατσώρη...

—Σώπα, μικρέ μου! Μην ξεχνάς ότι έρχεται έκ μέρος του Μικρού Πασπουάλ... Βάστα καλά!

Ο Πασπουάλ δεν περίμενε να του το ξαναπεί. Ο Κκαρντάς κι' αυτός ένωσαν τα ρομαλέα μπράτσα τους πάνω απ' το άχυρόστρωμα. Σχεδόν άμέσως έπαιστέθηκε το τρίξιμο άκούστηκε στο ταβάνι. Ο δειμπράβος έκλεισαν τα μάτια τους κι' έγκλιόσταν άπ' το έαφνικό τρανταχμό.

—Πασπουάλ! Έκανε ο Κκαρντάς.

—Όπως θέλεις... Μά πέφτοντας άπάντα μας από τόσο ύψος, θα μας στραπατσώρη...

—Σώπα, μικρέ μου! Μην ξεχνάς ότι έρχεται έκ μέρος του Μικρού Πασπουάλ... Βάστα καλά!

δυσχερύναν να μείνει στο πλοίο — να τούς άκολουθήσω κι' εγώ. Και σε λίγο ή βάρκα μας πλησίασε και γαντζώθηκε στα πλευρά του μιση-

ριώδους και σωτηριού αυτού πλοίου, το όποιο τώρα εξακολούθησε να πλέει άργά, γιατί ο άέρας είχε έλαττωθώ.

—Όπως είπα, ή μπουκαρόρες των κανονιών ήταν κλειστές. Εύτυχως, δυό-τρείς απ' αυτές, κοντά στην πλώρη, είχαν μοχλούς μισοσάτους, κι' έτσι με λίγες τσεκουριές καταρλώσαμε να τις άνοίξουμε και να μπουκώ στο άμπάρι. Άλλοιως θα δυσκολευόμαστε πολύ ν' άνεβούμε στο πλοίο, γιατί ήταν πανύψηλο κι' ή σκάλες του όλες τραηγμένες επάνω.

Το πλοίο αυτό ήταν ένα Άμερικανικό πειρατικό, λεγόταν «Ευαγγε-

λισμός» κι' άνηκε ασφαλώς σε κάποιον άπαισιο δουλέμπορο. Όλα τα συρτάκια στις έφημες καμίνες ήταν παραβιασμένα, σπασμένα, κι' εδώ

κι' εκεί στο πάτωμα σκορπισμένα μερικά χρυσά κι' άσημένια νομίσμα-

τα, έδειχναν πως το πλοίο είχε άγρια λεηλατηθώ. Πρωτοφανής άτα-

ξια έπικρατούσε στις άποθήκες και στις άβουσες. Τα τρόφιμα ήταν βρεγμένα και μουντισμένα, τα πυρομαχικά σκόρπια και μία άσπι-

χτική βρώμα άποσυνθέσεως και πτωμάτων άόρατων ήταν παντού γι-

μνή. Βιαστήκαμε ν' άνεβούμε στο κατάστρωμα, γιατί ασφαλώς θα πα-

θαίναμε και κάτω από άσφυξία. Ένώ όμως άνεβαιναμε τις σκάλες, χι-

λιάδες άθρηαστικών ποντικών, τρομαγμένων από την προσέγγισή μας, έπεσαν επάνω μας και άρχισαν να μπερδεύονται στα πόδια μας, καθ-

ώς έτρεχαν παντού να κρυφτούν.

Ποτέ μου δεν θα ξεχάσω την συγχλονιστική άνατριχίλα, την όποια

νοιόσαμε όλοι μας, μόλις βρεθήκαμε στο κατάστρωμα: Όγδόντα κά-

τιχνα πτώματα, σάπια και μισοφαγωμένα από τούς ποντικούς, ήταν

έπλωμένα στο κατάστρωμα, έχοντας τα χέρια και τα πόδια τους ά-

νοιχτά και καρφωμένα — να, καρφωμένα — με χονδρά καρφιά στα σανίδια, ενώ στο με-

σαίο κατάρτι, όρθιος, με σταυρω-

μένους κι' αυτός, στεκόταν ένας ναυτικός μεσόκοπος, ίσως ο πλο-

άρχος του σταναϊκού αυτού πλοίου...

Το τρομακτικό αυτό κακουργη-

μα μας είχε άπολιθώσει. Ήταν φανερό ότι οι δυστυχισμένοι εκεί-

νοι άνθρωποι είχαν καρφωθεί στο πάτωμα ζωντανοί κι' ότι πέθαναν

από τούς άπείρηστους πόνους τους κι' από την πείνα, γιατί τα κομμάτια όλων ήταν έντελως από-

σφαρκα. Κι' ενώ άπορώσαμε, μή

έφροντας σε ποιόν ν' άποδώσουμε αυτό το έγκλημα, ένας ναύτης μας

έφερε ένα άδικο μπουκάλι, μέσα στο όποιο ήταν ή έξηψ Άγγλική ει-

δοποίηση:

«Σήμερα την 27 Δεκεμβρίου του 1812, εγώ, ο πλοίαρχος

του Άγγλικού Βασιλικού Ναυτικού σέρ Β... κυβερνήτης της

πολεμικής φρεγάτας «Χάμιλετ», συνήτησα εις τα Ίσπανικά

παράλια του Πουέρτο μαγιόρ δέ έας Έσπάνγας το Άμερι-

κανόν θαυματεμπορικό πλοίο «Ευαγγελισμός». Εύρην

φορτίον έκ δοσίων Άφρικαν

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗΚΕ Η ΝΤΟΡΟΘΥ

ΝΑ πρωί, η Ντόροθυ Μάκ Κόρνικ, η κόρη του «Βασιλέως» της μεταξωτής κάλτσας, ξύπνησε με μία παράξενη ιδέα. Τι άπλο που θα ήταν, αν της έλεγε ένας πάστορας: «Μις Ντόροθυ Μάκ Κόρνικ, θέλετε για άνδρες σας τους μίστερ Τζώρτζ Σούλλιθαν, Τζάκ Μόρρις και Κλάρκ Ήμερσον;»

«Μάλιστα!» θ' άπαντούσε εκείνη ολόχαρη.

Ο πάστορας τότε θα γύριζε προς τους τρεις θαυμαστές της:

—Κι' εσείς, κύριοι, θέλετε για γυναίκα σας την μίς Ντόροθυ Μάκ Κόρνικ;»

—Μάλιστα! θ' άπαντούσαν κι' οι τρεις.

Κι' έτσι, μ' αυτόν τον άπλο τρόπο, η Ντόροθυ θα είχε ήσυχο το κεφάλι της. Δεν θα βασανίζονταν πια πούνά διαλέξει από τους τρεις θαυμαστές της. Θα τους έπαιρνε και τους τρεις! Ο Τζώρτζ ήταν «άσος» στις έμπορικές δουλειές. Ο Τζάκ ήταν «ρέκορτμαν» της ταχύτητας με το αυτοκίνητο κι' ο Κλάρκ ήταν ο πιο κομψός άνδρας της Νέας Υόρκης. Ποιόν λοιπόν μπορούσε να διαλέξει; Ποιόν; Η Ντόροθυ, παρ' όλα τα εκατομμύρια του «Βασιλικού» μπαμπά της ήταν πολύ δυστυχισμένη... Αξάφνα όμως, εκεί που χτένιζε τα χρυσόξανθα μαλλιά της, πετάχθηκε όρθια κι' όρμησε σαν άστραπη μέσα στο δωμάτιο του μίστερ Ίωνά Μάκ Κόρνικ.

—Μπαμπά! Βρήκα! το φώναξε χοροπηδώντας σαν τρελλή από τη χαρά της.

Ο «Βασιλεύς» της μεταξωτής κάλτσας έτριψε τα μάτια του για να ξενοτάξει κι' έπειτα με κουρασμένη φωνή ρώτησε την κόρη του:

—Μά τι τρέχει, Ντόροθυ; Τι τρέχει;...

—Μπαμπά! Θέλω να παντρευτώ, το άπάντησε η κόρη του. Μά δεν ξέρω ποιόν να διαλέξω από τους τρεις θαυμαστές μου: τον Τζώρτζ, τον Τζάκ ή τον Κλάρκ; Κι' όμως κάποιον πρέπει να παντρευτώ! Έ, λοιπόν, εκεί που χτένιζα τα μαλλιά μου είχα μία έμπνευση, μία περίφημη ιδέα!...

Ο μίστερ Ίωνας Μάκ Κόρνικ κύτταξε λοξά και δύσπιστα την κόρη του.

—Περίεργο! Έκανε. Άς είνε... Για ν' άκούσω...

—Θυμάσαι, μπαμπά, ότι τον περασμένο χρόνο μου άγόρασες ένα νησάκι κοντά στις Άντιλλες; Μου είπες ότι είνε άκατοίκητο κι' ότι τα καράδια δεν περνούν από εκεί πέρα, δεν είνε έτσι; Έ, λοιπόν, συλλογίστηκα, ότι αν ναυαγούσαμε κι' οι τέσσερις, δηλαδή εγώ κι' οι τρεις θαυμαστές μου κοντά σ' εκείνο το έρημονήσι, θ' αναγκάζμαστε να ζήσουμε σαν Ροβινσώνες ως την μέρα που θα έσταλνες ένα καράδι να μάς πάρει. Μ' αυτόν τον τρόπο, μακριά δηλαδή από τον «πολιτισμό» μας, θα έβλεπα ποιός άξίζει περισσότερο από τους τρεις κι' έτσι θα έπαινα πια να σπάσω το κεφάλι μου πούνά να διαλέξω!...

Ο «Βασιλεύς» της μεταξωτής κάλτσας γούρλωσε τα μάτια του σαν ψάρι που το άγκυρώσαν ξαφνικά.

—Και θέλεις να 'θουλιάξεις έτσι ένα από τα καράδια μου; ρώτησε με τρόπο την κόρη του.

—Ω, τί υπερβολικός πού είσαι, μπαμπά! Μου φτάνει ένα κόττερο. Έκείνο το παλιό κόττερο, το προπέρσινο!... Και θά δής πως θά τα καταφέρω μία χαρά, μπαμπά! Θά πής δυο λέξεις σ' έναν έμπιστο ναυτικό κι' εκείνος θά τα καταφέρει μία χαρά να ναυαγήσουμε κοντά στο ξερονήσι μου. Έπειτα θά μάς άφήσης να ζήσουμε! Εκεί πέρα σαν άγρια άθωοι και κατόπιν, ύστερ' από δυο έβδομάδες θάρους θά μάς πάρης με το γιότ σου... Μού φαίνεται ότι είνε

Ο Κλάρκ της διηγόταν όμορφες ιστορίες...

άπλουστατο. Και στο γυρισμό, σου υπόσχομαι, μπαμπά, να παντρευτώ μέσα σε λίγες μέρες για να τελειώσει πια κι αυτή η φασαρία.

Ο μίστερ Ίωνας Μάκ Κόρνικ ξεφούσκωσε σαν μπαλόνι κι' έσκυψε το κεφάλι μπροστά σ' εκείνη την έκκεντρική ιδέα της κόρης του.

Οι τρεις θαυμαστές της Ντόροθυ δέχτηκαν με μία άπερίγραπτη χαρά εκείνο το ταξιδάκι άναψυχής ως τις Άντιλλες. Η κόρη του «Βασιλέως» της μεταξωτής κάλτσας δεν τους έκανε λόγο για το έρημο νησί της. Τους είπε μόνο ότι ήθελε να νιώσει τις όμορφες της Κούβας και να χορέψει «ρούμπας» με τους μελαψούς ίθαγενείς της.

Κ' οι τρεις τους λοιπόν προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να διασκεδάσουν την πολυαγαπημένη τους. Ο Τζώρτζ με την παιδική φωνή του τραγουδούσε ύπεροχα το «Στόρμου Γουάιντερ», ο Τζάκ βοηθούσε το ναύτη τους σαν θαλασσοδύκος κι' ο Κλάρκ άρχισε να βρίσκει τους φάνηκε από την τρίτη μέρα. Η Ντόροθυ άρχισε να βρίσκει πολύ όληληρους, τον Τζώρτζ και τον Τζάκ έτσι όπως ήταν άξέριστοι. Τί όμορφος, τί κομψός πού ήσαν ο Κλάρκ. Στο τέλος της έβδομάδας ο Κλάρκ είχε κατακτήσει την καρδιά της Ντόροθυ. Έμενε πάντα στην καλύβα μαζί της, κοιμήσε άκοιμη και σ' εκείνο το έρημο νησί, ενώ ο Τζώρτζ κι' ο Τζάκ έμοιαζαν σαν κουρσάροι μ' εκείνα τα άπαίσια γένετα τους!...

Κι' όπως καταλαβαίνει κανείς εύκολα, η καρδιά της Ντόροθυ, στο τέλος της δεύτερης έβδομάδας είχε κατακτηθεί από τον χαρι, την όμορφιά και την κομψότητα του Κλάρκ. Όταν ο μίστερ Ίωνας Μάκ Κόρνικ έφτασε με το γιότ του, η Ντόροθυ είχε διαλέξει κιόλας τον άνδρα της. Από τους τρεις θαυμαστές της θά έπαιρνε τον Κλάρκ.

Κι' αλήθεια, όταν γύρισαν στη Νέα Υόρκη, η κόρη του «Βασιλέως» της μεταξωτής κάλτσας περιείχε τον γοητευτικό Κλάρκ που είχε καταφέρει να της δώσει εύχαριστη και διασκεδαστική τη ζωή ακόμα και σ' ένα ξενοστάσι!...

ΤΖΩΝ ΚΕΝΝΕΤΥ

ΤΑ ΝΑΓΕΛΑΤΕ ΤΗΣ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Η ελκρινεία των μικρών.

Ο άσηφιστος γαμπρός στο γιότ της νεαρής χήρας—Θά λυπηθής, καρέ μου Τζών, όταν παντρευτώ την μαμά σου και την πάρω στην πατρίδα μου;—Και θέθαινα θά λυπηθώ, κύριε, μά...για λογαριασμό σας!...

Ο καυχηματίας πολεμιστής.—Η ύπερηφάνειά μου ήταν να πεταχθώ διαρκώς πίσω απ' το κανόνι μου!...

Κι' ο υπογυτισμένος άκροατής:—Πόσα χιλιόμετρα πίσω του;

Στο θέατρο.

—Γιατί, μαμά, οι άνδρες κυττάζουν με τα λαρνιόν τις γυναίκες;

—Έτσι, πρέπει, παιδί μου. Είνε ντροπή να τις κυττάζουν... με μινιά μάτια!

Ο καθηγητής.—Ωστε η άπνία είνε νόσος μεταδοτική; Ο φοιτητής.—Μάλιστα, κ. καθηγητά. Το έχω διαπιστώσει χίλιες φορές. Όταν η κόρη του γείτονά μου πού παίζει βαρυγάνη πάνω, δεν κοιμάται, τότε είνε άδύνατον να κλείσω μάτι κι' εγώ!...

—Έπαισες ποτέ το σύζυγό σου να κορτάρη;

—Μά με το κόρτε που ιουόκανε...τόν έπιασα!...

Ο σύζυγος.—Ήθελα νάξεραι αν δλοι οι άνδρες είνε τρελλοί!...

Ο σύζυγος.—Ένωια σου, άγαπητή μου... έπαισες και πολλοί που δεν παντρεύτηκαν ού-

τως και ακέπτονται να παντρευθώ, Αυτοί άσφα-

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

ΞΕΝΑ ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΔΥΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

(ΤΟΥ ΤΙΕΔΗΕ)

Ήταν άνοιξη. Ένα έλαφρότατο άεράκι δρόσιζε τριγύρω το καταπράσινο λειβάδι. Η τελευταίες άχτίδες του ήλιου χρυσίζαν τα καταπράσινα φυλλάδια των δένδρων και το μακρινό κελάδιμα κάποιου πουλιού διέκοπτε κάπου-κάπου την ιερή ήσυχία του ήρεμου δαيلινού...

Η φύσι δλη άνατανύτανε σ' έναν ήλιο μακάριο και μόνο δυο ψυχές έζημες διευθύνανε τα βήματά τους, άργά, προς την πηγή του δάσους...

Ήσαν ο Ροβέρτος και η Κλαρέττη...

Ήσαν οι δυο έρωτευμένοι του δάσους...

Και προχωρούσαν προς την πηγή, εκείνη, στην οποία τον παλιό έκεινον καρδ έχαν δώσει το πρώτο φιλή, τον πρώτο όρκο της άγάτης τους... Ήταν γι' αυτούς το ιερότερο μέρος του δάσους...

Και προχωρούσαν και σωπαίναν...

«Ω! πόσο η πηγή είχε όμορφίνει, ύστερ' από τόσα χρόνια!...

Χιλιάδες νέα φυτά, νέα λουλούδια, νέα δένδρα... Και το νερό κυλούσε κάτω από πικνούς ίσκιους...

Αλήθεια, τί γλυκό καταφύγιο για τον ταξιδιώτη, που θάθελε ν' άναπαυθή κάπου, ύστερα από τόση πορεία μέσα στο δάσος!...

Καθίσανε και οι δυο στο ίδιο μέρος, που από τότε το είχαν χαραμμένο στο νοι τους... Κυττάζτηκαν για μία στιγμή, χωρίς να βγάλη κανείς τους ούτε μία λέξη...

Έξάφνα η Κλαρέττη σηκόθηκε κι' έκοιψε από 'κει κοντά δυο όμοια κόκκινα λουλούδια του αγρού...

Ο Ροβέρτος την κοιτούσε άφωνος και γελαστός.

Η Κλαρέττη κύτταξε μερικές στιγμές τα δυο αυτά όμοια κόκκινα λουλούδια... Έστερα τ' άρπασε να πείσουν στο νερό της πηγής. Το ρεμά τα παρέσυρε άμέσως μακριά...

Και οι δυο έρωτευμένοι τα κυττούσαν...

—Ω! ό! Έκανε η Κλαρέττη. Κύττα... κύττα...

Τα δυο λουλούδια είχαν άρχισει να χωρίζονται και ν' άπαιμακρινεται το ένα από τ' άλλο...

—Κύττα, κύττα, επανέλαβε και πά-υ η Κλαρέττη. Κύττα, άγαπητέ μου Ροβέρτε!... Γιατί τα δυο αυτά λουλούδια χωρίστηκαν; Θεέ μου!... Σε λίγο θά χωρίν... μακριά από το ένα από το άλλο...

—Όχι, όχι! άπάντησε ο Ροβέρτος. Δεν μπορεί... Κάπου, μακάριο, πού κά-τω, θά ξανασυναντηθώινε...

Η Κλαρέττη σκέπασε το πρόσωπό της με τα χέρια και άρχισε να κλάει.

Και η σελήνη, που μόλις είχε ισηρώθί από τ' άντικρινό βουνό, την κοιτούσε θλιβερά, και το κελάδιμα των πουλιών ήσυχια να γίνεται πού λησπερό...

Τότε ο Ροβέρτος πλησίασε την άναστημένη του και της είπε τουφερά...

—Γιατί κλάεις, Κλαρέττη μου; Γιατί κλάεις; Δεν έμαθες, λοιπόν, ακόμα τη ζωή; Δεν σ' έμαθε λοιπόν κανείς πως το μέλλον και η μοίρα θά κυδωνάνε πάντα τη ζωή μας, χωρίς κανείς ποτέ ν' άντισταθί; Δεν ξέρεις πως κι' αυτός ο έρωτας δεν είνε αιώνας, πως κι' αυτός πεθαίνει μία μέρα;...

Η Κλαρέττη τον κύτταξε άσηφιστη. Και η σελήνη κουκουλοποιόσε σκληρά πίσω από τα σύννεφα και τα πουλιά άρχισαν να τραγουδοινε γλυκά, μα και μελαγχολικά και λυπημένα...

Αχ, ναί... Τις τσιτά δεν είν' άθάνατο σ' από τον κόσμο. Ούτε ο έρωτας, ούτε ο έρωτας, Θεέ μου!...

Ο γυρισμός του πολεμιστή

(ΤΟΥ ΚΛΟΠΣΤΟΚ)

Α! νάτος, νάτος, έρχεται ο άγαπημένος μου! Κυττάτε τον! Είνε όμοιος! Φτάνει νικητής των έχθρών της πατρίδας... Ποτέ δεν ήταν τόσο όμοιος, όσο σήμερα! Φτάνει οπταμένος ιδιώτα και αμία!...

Ελα! Σε προσμένω, καλέ μου!...

Σε προσμένω έδω κι' άναπαύωμαι δίλο μου το κορμί από γιοά...

Σε προσμένω έδω, για να πείσω από τα χέρια σου το νησάκι σου...

Ελα! Ποτέ μου δεν σ' άνάπασα, όπως τόσα! Τα γέλια μου κρύβουν στη σκέψη ότι σε λίγο θ' άγγίξουν το κορμί σου, για να σοι αφρογγίσουν τον ιδρώτα και το αίμα...

Έρχεσαι στεφανωμένος από δάφνη, για να πάρης από τα φλογισμένα χείλη μου το φιλή της άγάτης...

Η ζωή μου είνε στα χέρια σου... Σοι άνθρωπέ δάωσέ μου...

Είνε η στιγμή που η δάφνη, η χαρά και ο έρωτας θά δάμναν το χέρι...

Ελα!...

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

...Τό όρκίζομαι στην ψυχή της μητέρας μου, την οποία έδο-
λοφόνησες... Όχι, η μητέρα μου δεν ήξερε το σχέδιό μου. Δεν
της είπα τίποτα... Νομίζε πως θρίσκομαι μακριά της... Ότι
έκανα τό έκανα μόνος μου... Γιατί αν της τό έλεγα, με την
καλωσύνη και την αθωότητα που έχει, θα με συνεδούλευε να φύ-
γω, να μη σέ παρακούσω... Γι' αυτό της τό έκρυψα... Την έ-
γέλασα... Δεν έφυγα, έμεινα... Κάτι μούλεγε πως θα έπανε-
λάμβανες τό φρικτό σχέδιό σου εις θάρος της, όπως τη νύχτα
που την ενάρκωσες...

Ο Άρτέμις βλαστήμησε, σφίγγοντας τις γροθιές του.
—Ναί, ναι, όλα τά ξέρω! συνέχισε ο Λεάνδρος. Ξέρω τι εί-
σαι ικανός να κάνεις. Και γι' αυτό έμεινα στην Άθήνα. Κι αν
παρακολουθούσας έτοιμος να ζεπλώσω... Και να πού οι φόβος
μου δηλίκαν αλήθειν... Θα σκότωνες τη μητέρα μου πρό όλ-
λου, αν δεν σέ κρατούσα. Θα την σκότωνες όπως και κείνη που
μ' έφερε στον κόσμο... Μά σέ πρόλαβα... Παραφύλαγα κάτω...
Πήδησα μέσα στο σπίτι από ένα παράθυρο... Δεν φοβάσαι λοι-
πόν τό Θεό;

Ενώ ο Λεάνδρος μιλούσε, τά δάκρυα τρέχανε ποτάμι από τά
μάτια μου. Δυνατά αναφυλητά με συ-
νεκλονίζαν.

Ο Άρτέμις είχε γίνει κάτασπρος.
Τό πρόσωπό του είχε πανιάσει...

Αν μπορούσε αυτή τη στιγμή θά μάς
έπνιγε και τους δύο.

Μά φοβόταν. Όχι τό Θεό. Φοβόταν
την δικαιοσύνη, τους ανθρώπους...

—Ναί, δεν φοβάσαι τό Θεό, συνέχισε
ο Λεάνδρος. Δεν τον φοβήθηκες ποτέ.
Φοβάσαι όμως την κοινωνία. Τρέμεις τό
σκάνδαλο. Μά αυτή τη φορά δεν θά τό
αποφύγεις...

—Τολμάς να μ' άπειλεις; φώναξε ο
Άρτέμις.

—Δέν σ' άπειλώ. Σέ προειδοποιώ.

—Τόλμησε λοιπόν... Τί θά κάνεις; Ποιός
θά τολμήση ν' ανακατευτή στα οικο-
γενειακά μου; Δεν σέ συντρίβω άπόψε
σάν σκυλίκη, γιατί έχω τό σκοπό μου...

—Γιατί φοβάσαι.

—Γιατί έχω τό σκοπό μου. Έσύ θά
πάψεις νάσαι πειά παιδί μου. Κ' η μα-
μά σου—η φωνή του έγινε ειρωνική—γιά
την οποία ενδιαφέρεσαι τόσο, θά πάψη
έπισης να είναι γυναίκα μου. Γυναίκα
μου!... Τί άστείο!... Θα της δώσω την
ελευθερία της, έννοια σου... Θα λυτρω-
θώ από δυο προδότες, σάν και σάς.

—Αυτό θά τό δούμε.

—Ναί, θά τό δούμε.

—Άεφανα, τη στιγμή αυτή αισθάνθηκα τό καθετί να στριφο-
γυρίζω γύρω μου.

Η δύναμεις μου μ' έγκατέλειπαν.

Έθλησα να στριχτώ στον τοίχο, μά δεν πρόλαβα.

Ένοιωσα τά πάτωμα να φεύγη κάτω από τά πόδια μου.

Θά λιποθυμούσα.

Μά όχι, όχι, δεν τό ήθελα αυτό. Έπρεπε, με κάθε θυσία να
συγκεντρώσω τις δυνάμεις μου, να κρατηθώ στα πόδια μου...

Και τό κατάφερα.

Φοβόμουν κυρίως μήπως από στιγμή σε στιγμή έρθει η ά-
στυνομία. Τόν ίδιο φόβο είχε, όπως καταλάβαινα κι' ο Άρτέ-
μις. Άλλά φαίνεται πως τό τηλεφώνημά μου πήγε ευτυχώς
στά χαμένα. Στην άστυνομία κοιμόντουσαν ίσως τη στιγμή αυ-
τή κι' έτσι κανένας δεν μ' άκουσε. Μά ο Άρτέμις δεν τό ήξε-
ρε αυτό. Και γιά να τον τρομάξω, γύρισα και είπα στο Λε-
άνδρο:

—Φτάνει, Λεάνδρε! Φτάνει!... Σέ παρακαλώ ήσυχάσε. Σκέ-
ψου τί μπορεί να συμβή... Θάρρη από στιγμή σε στιγμή η ά-
στυνομία...

Τά λόγια μου αυτά έφεραν τό αποτέλεσμα που προσδοκού-

σα. Ο Άρτέμις έσφιξε με λύσσα τις γροθιές του.

—Η άστυνομία! φώναξε. Νομίζετε πως φοβούμαι την άσ-
τυνομία; Όχι, δεν την λογαριάζω καθόλου και θά σάς τό απο-
δείξω πολύ γρήγορα.

Γύρισε κατόπι στο Λεάνδρο.

—Οί λογαριασμοί μου μαζί σου δεν τελείωσαν, τού είπα.
Θά τιμωρηθής σκληρά γι' αυτό που κάνεις. Άκούς; Σκληρά.

—Απ' τη στιγμή αυτή δεν είσαι παιδί μου.

Ο Λεάνδρος θέλησε να πη κάτι, αλλά τον συγκράτησε.

—Σέ ικετεύω, σόνασε! τού ψιθύρισε.

Μας έρριξε μόνον ένα θλέμμα λύσης και γύγχε έξω.

Ο Άρτέμις δεν πρόσθεσε λέξι πειά.

Τόν άκούσαμε να μπαίνει στην κρεβάτοκάμαρα και να κλεί-
νώνη την πόρτα από μέσα...

(Άπ' τό Ήμερολόγιο της Φλώρας Μπριλλάντη)

Συνέχεια.—Απομείναι μόνοι.

Δέν λέγαμε λέξι...

Δέν τολμούσαμε ούτε να κυττάσουμε ο ένας τόν άλλο.

Κι' όμως, Θεέ μου, δεν είχαμε κανέ-
να έγκλημα. Αν ύπηρε ένας ένο-
χος σ' όλη αυτή την ιστορία, αυτός ή-
ταν ο Άρτέμις, μόνον αυτός, ο κακός
της ζωής δαίμων.

Παρό όλη την εξάντληση μου και την
ταραχή που με κατείχε, τό πείσμα μου
διατηρούσε τη στιγμή αυτή μια κατα-
πληκτική διαύγεια, ή σκέψη μου λειτουργού-
σε γοργά.

Σκεφτόμουν τη θέση μου, τη θέση
δική μου και τού Λεάνδρου, που είχε
θυσιάσει γιά μένα.

Πολυεύσπλαχνη Θεέ μου!... Τί θά
νέθαινε πλέον;

—Εγώ θέβαινα θά γύριζα κοντά στους
γονείς μου. Θα συμμερίζομουν την δυ-
στυχία τους, θά ύπόμεινα άγνοώντας τό
ατυχήμα της Μοίρας, και πού πάσαν
τά πλήγματα της σκληρής έκδουσης
τού Άρτέμι.

Ο Λεάνδρος όμως τί θά γινόταν;

Πώς θά μπορούσε να ζήση κάτω από
την ίδια στέγη με τόν πατέρα του;

Κι' αν ο πατέρας του δεν τόν έβρισκε
από κοντά του, έντροπόμενος την κατι-
νία, ο ίδιος ο Λεάνδρος θά έφευγε, θά
μπορώντας να ζήση πειά με τόν πατέρα
πο αυτόν.

Από τις θλιβερές μου αυτές σκέψεις
που με βασάνιζαν και μου έπείζαν την καρδιά, μ' έβγαλε
τόμως ο Λεάνδρος. Με πλησίασε σιγά-σιγά και μου είπε:

—Δέν είνε καιρός γιά σκέψεις, Φλώρα. Πρέπει να φύγουμε.

Εξαφινάστηκα σάν να με ξυπνούσαν θίαια από έναν βαθύ
το ύπνο.

—Νά φύγουμε; τραύλισα.

—Ναί, Φλώρα, πρέπει...

—Νά φύγουμε; Και να πάμε πού;

—Στην Άθήνα. Κυρίως πρέπει να φύγουμε από δω μέσα
στο σπίτι.

—Εδισταξα. Δεν ήξερα τί να κάμω. Άρχισα να γάτω
τό θάρρος μου.

—Μη διατάξεις, Φλώρα, μου είπε ο Λεάνδρος. Δεν πρέπει
μείνεις στιγμή πειά εδώ μέσα και μάλιστα μόνη σου.

—Μόνη μου!...

—Φυσικά. Γιατί εγώ θά φύγω. Δεν μπορώ να μένω εδώ
δεν θά φύγω μόνος, θάρρης μαζί μου.

—Κι' αυτός; Τί θά πη αυτός;

—Δέν θά τολμήση να πη τίποτε. Θα πάμε στο σπίτι της
θήνας. Έδώ κινδυνεύεις. Ναί, κινδυνεύεις... Έτοιμάσου λοιπόν.

στατος και παραζαλισμένος.

—Ηούχασε, μητέρα, μου είπε. Μην κάνεις έτσι. Ο κίνδυνος
πέρασε.

—Τά χέρια σας, κυρία, είναι παγωμένα! μου είπε κ' η κυρά
Μάρθα. Τρέμειτε σύγκορμη. Και τό κεφάλι σας φλογίζεται. Πρέ-
πει να πλαγιάσετε.

Πραγματικώς δεν ήμουν καθόλου καλά.

Μπέρδενα τα λόγια μου, τά πράγματα γύρω μου χόρευαν
παραέξανα.

Ο Λεάνδρος άνησούχησε.

—Μαμά, μου είπε, ή κυρά Μάρθα έχει δίκιο. Πρέπει ν' άνα-
παυθήτε.

—Φοδούμαι!... Ω, φοδούμαι πολύ!... ψιθύρισα.

—Φοβάστε; Μά όχι, πρέπει να ήσυχάσετε. Έδώ θρίσκεστε σ'
ασφάλεια. Είμ' εγώ κοντά σας. Βρισκόμαστε στην Άθήνα κι'
όχι στην έρημιά.

—Κι' όμως δεν είμαστε ασφαλείς... Θάρρη... και τότε... τότε;

—Δέν θά τολμήση να σου κάμη κακό, μαμά. Πλαγιάσε, σέ
παρακαλώ. Αύριο θά είσαι καλά. Και θά σκεφτούμε πειά τί θά
κάνουμε.

—Ναί, κυρία, πρέπει να πάτε στο κρεβάτι σας, μου είπε με
καλωσύνη κι' ένδιαφέρον κ' η κυρά Μάρθα. Θα σάς ετοιμάσω
μερικές μπουγιλλίες με ζεστό νερό γιά τά πόδια σας κι' ένα τσάι
με κονιάκ. Δεν είνε τίποτε ύποθέτω. Θα συνέλθετε άμέσως.

Δέν επέμεινα περισσότερο.

Μά ούτε και ήμουν σε θέση ν' άρνηθώ και να μείνω στο
πόδι.

Αισθανόμουν άκατανίκητη την ανάγκη τού κρεβάτιού. Τά
ρίγνη μου γινόντουσαν όλο και πιο δυνατά και συγχρόνως τό
κεφάλι μου ήταν φλογισμένο και διψούσα, διψούσα σάν κολα-
σμένη, σάν να είχα στα σπλάχνα μου φλόγες!

Σηκώθηκα γιά να πάω στο κρεβάτι μου,
αλλά παραπάτησα και ξανάπεσα στη θέση
μου. Τά πόδια μου δεν με υποστήριζαν πειά.

Ο Λεάνδρος μ' έπιασε τότε από τό ένα χέ-
ρι, ή κυρά Μάρθα από τό άλλο και με μετε-
φεραν στο κρεβάτι μου.

—Σάς άφίνω γιά μία στιγμή, είπε ο Λεάν-
δρος.

Η κυρά Μάρθα έμεινε μαζί μου και με
βοήθησε να γδυθώ.

Μόλις πλαγιάσα στο κρεβάτι, ζήτησα να
με σκεπάσουν βαρεία. Έκρύωνα, έκρύωνα πο-
λύ. Άρχισα να παραμιλάω...

Η κυρά Μάρθα άνησούχησε.

—Έπρεξε και μίλησε τού Λεάνδρου.

Ο Λεάνδρος ήρθε άμέσως στην κάμαρη
μου κι' έσκυψε πάνω άπ' τό κρεβάτι μου.

—Φλώρα!... Φλώρα!... μου φώναξε.

—Ανοιξα τά μάτια μου και τόν κύτταξα.

Μά δεν τόν γνώρισα σχεδόν.

Δέν τού έδωσα άπάντησι.

—Τί έχεις, Φλώρα;

—Δέν μου μιλάς, άγάπη μου; Θεός να τρέ-
ξω να φέρω τό γιατρό;

Δέν καταλάβαινα τί μου έλεγε. Δεν τού ά-
παντούσα. Λόγια άσυνάρτητα μου έφευγαν
άπ' τό στόμα μου.

Η κατάρτασί μου αυτή φόβισε τό Λεάνδρο.

—Θά τρέξω να φέρω τό γιατρό, είπε στην
κυρά Μάρθα.

—Αυτό, παιδί μου, είνε τό καλύτερο που έχεις να κάμεις, τόν
συμβούλεψε ή άγαθή κι' άφοσιωμένη ύπηρετριά. Τρέξε μάλι-
στα, χωρίς να χάσης καιρό. Η κυρία είνε άσχημα, πολύ ά-
σχημα...

Ο Λεάνδρος δεν περίμενε ν' άκούση περισσότερο. Άρπαξε
τό καπέλό του, φόρεσε τό πανώφορί του, κατέβηκε γρήγορα
γρήγορα τις σκάλες και χάθηκε στο βάθος τού σκοτεινού δρό-
μου.

Κόντευε πειά, την ώρα αυτή, τό ξημερώμα, ή θαμπή, γκρι-
ζα, πένθημη και παγωμένη χειμωνιάτικη αύγη.

Ο ούρανός προς την άνατολή είχε πάρει ένα άνοιχτό σταχτι-
χρώμα...

Ο Λεάνδρος—όπως μου τό διηγήθηκε άργότερα—ζήτησε να
βρη άστοκίνητο. Μά οι δρόμοι την ώρα αυτή ήταν έντελώς έ-
ρημοι. Κι' αυτοί οι διαυκτερόντες σωφέρ είχαν άποτραβή-
χτη σε διάφορα στενωδάκκα και στα γκαράζ, γιά να κλέψουν
μιά-δυο άφες ύπνο. Αναγκάστηκε λοιπόν να τραβήξη πεζός
γιά τό σπίτι τού γιατρού...

(Σημειώσεις τού Άρτέμι στα λευκά φύλλα ενός Ήμερολό-
γιου της τσέπης.)

...Έπί τέλους!...

Είμαι μόνος, όλομόναχος στον κόσμο, χωρίς υποχρεώσεις,
χωρίς καθήκοντα.

(Άκολουθεί?)

Ο Ντάνιελ Στάριμπος ήξερε από πριν τι θα του έλεγε ο διάσημος γιατρός, τον οποίον τη γνώμη είχε πάει να ζητήσει. Κι' απάντησε, πλήρως τις πέντε λίρες της ιατρικής άμοιρης και ξαναγύρισε στο φωτογραφικό στούντιό του, σιωπηλός και αδιάφορος. Ήταν καταδικασμένος! Μήπως δεν το ήξερε;

—Αισιό, κύριε Στάριμπος; τον ρώτησε μ' ενδιαφέρον η υπάλληλος του, η Λίντα Ουίλνις. Τι σας είπε ο γιατρός;

Πιστή κι' άρρωστημένη η Λίντα, ύπηρετούσε δεκαπέντε χρόνια τώρα στο φωτογραφείο του Στάριμπος. Ήταν άσχημη, γλυκιά κι' αδύνατη, κι' ο Στάριμπος την είχε διαλέξει μεταξύ των πολλών υποψηφίων, που είχαν παρουσιαστεί, όταν είδαν από μια άγγελία του στις εφημερίδες ότι ζητούσε υπάλληλο. Ο Στάριμπος ήταν πονόηχος και την είχε προτιμήσει, για το άτελειό του ύψος της, το οποίο μαρτυρούσε φτώχεια και δυστυχία.

—Τίποτα, πού να μη το γνώριζα κιόλας, μίς Ουίλνις, απάντησε ο Ντάνιελ. Το μόνο που με παρηγορεί, είναι ότι δεν θα υποφέρω... τουλάχιστον όχι πολύ... Φυσικά, θα χάσω σιγά-σιγά τη φωνή μου, κι' ξ-πειτα...

Η Λίντα άνοιξε διάπλατα τα ξεπλυμένα γαλανά μάτια της και τον κοίταξε με θαυμασμό. Τι άσπρης πού φαίνεται! Ήταν ποτέ δυνατόν γ' άδιστο; Και να σκεφθεί κανείς πως έπασχε από καρκίνο του λαιμού! Ότι ήταν καταδικασμένος!...

—Ισως, είπε δειλά, θα μπορούσατε να ταξιδεύετε, στην Ίαπωνία, στην Κίνα ή στο Παρίσι, στη Ρώμη, να διασκεδάσετε... να ξεχάσετε τον πόνο σας...

—Κάποτε το είχα σκεφθεί κι' αυτό... Αλλά πώς τί; Έχω την εργασία μου, μ' εύχαριστούν... κι' αυτό μου αρκεί...

Ένδο διεκδικητόν με άργυ βήμα προς το γραφείο του, η Λίντα του είπε:

—Από τα καταστήματα Μπελάιν και Πράις είδοποίησαν να πάτε για τη φωτογραφία της ετήσιας επιδείξεως των νυφικών φορεμάτων. Θα πάτε, κύριε Στάριμπος, ή μήπως θέλετε να στείλω τον κύριο Τσάρλ Βίτσο;

—Όχι! Θα πάω ο ίδιος όπως κάθε χρόνο. Εύχαριστώ, μίς Ουίλνις. Μόνος του τώρα, μέσα στο γραφείο του, ο Ντάνιελ Στάριμπος κάθισε σε μια πολυθρόνα και βυθίστηκε σε συλλογισμούς.

—Μια χαμένη ζωή! σκέφτηκε. Πέρασα τη ζωή μου με δειρά, έφυγαν τα χρόνια, χωρίς να το αντιληφθώ, χιλιάδες πρόσωπα πέρασαν μπροστά στα μάτια μου. Σκέψ'! Απλές σκέψ'!...

Ούτε είχε ταξιδέψει ποτέ, άτασχοιμένος διαρκώς με την εργασία του, ούτε είχε σκεφθεί καν να παντρευτεί, να δημιουργήσει μια οικογένεια, μια φυλή δική του! Δεν είχε αντιληφθεί ως τώρα πως η ζωή περνά γρήγορα και πως πρέπει να έτοιμαζόταν κανείς... Τούλάχιστον το παράδειγμα του δικού του, της χαμένης ζωής του, ως γινόταν μάθημα για τους άλλους! Ναι, θα βοηθούσε, κατά τις δυνάμεις του, τους άλλους, να πραγματοποιήσουν τους πόθους των, να απολαύσουν εκείνα, που αυτός δεν είχε προστάσει να γνωρίσουν...

—Τσάρλ! φώναξε ξαφνικά. Τσάρλ!...

—Ίδω μιά ευκαιρία! Θα έστειλε τον Τσάρλ άμέσως στη Βενετία, στη Ρώμη, να εκπληρώσει το όνειρό του, την επιθυμία του, να ιδεί νέους τόπους. Θα του έκανε αυτός τα έξοδα, θα...

Η Λίντα άνοιξε εκείνη τη στιγμή την πόρτα του γραφείου και είπε:

—Κύριε Στάριμπος, ο κύριος Τσάρλ πήγε να φωτογραφιστεί τη βράδια, που γίνεται στους Πόντομπι. Νουνός εινε κάποιας εινπατριδης. Κι' η φωτογραφίες θα έχουν ζήτημα...

—Έχετε δικιο... Τό είχα λημονήσει...

Ο Στάριμπος στέφτηκε τη φτωχή Λίντα. Βέβαια δεν θα παντρευόταν ποτέ η άσχημη και ξεραγκιανή αυτή γεροντοκόρη, αλλά θα γλυκάνε τουλάχιστον την άχαρη ζωή της. Μέσα στη διαθήκη του θα της άφηνε χίλιες λίρες. Έτσι θα τον θυμώνα καμιά φορά.

—Αν σκέπτεσθε να πάτε στο Μπελάιν, εινε ώρα να πηγαίνετε, κύριε Στάριμπος.

—Ναι! Πηγαίνο άμέσως! Σκεφθήτε, μίς Ουίλνις, δώδεκα χρόνια τώρα φωτογραφώ εγώ τα μανεκέν του Μπελάιν. Θα ήταν καίρια να χάσω το ρε-κλό μου...

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΣΚΙΕΣ!

ΤΟΥ G. JOPESILADE

πές κυρίες! Αραδιασμένες εκεί, του χαμογελούσαν από τα πόδια τους, ανώνυμες, άγνωστες! Και μέσα στα κιβώτια της αποθήκης υπήρχαν άλλες χιλιάδες φωτογραφίες άγνωστων!...

Ένας δολοφόνος κίεμος σιούν τον περιτομήζει!...

Ο Ντάνιελ άρπαξε τη φωτογραφική μηχανή του κι' έπεισε να μεγάλα καταστήματα Μπελάιν και Πράις.

Ήθελε να προστάσει τη νυφική παρέλαση των μανεκέν, όπως κάθε χρόνο, προτού την φωτογραφίσει. Ήταν μία απόλαυση γι' αυτόν. Ήθελε να ιδεί πάλι την όμορφη Λεόννη Πράις γυμνή νύφη. Τότε ν-ταν για τελευταία φορά!...

—Α! ναι, όταν έφτασε σε λίγο εκεί, είδε πως ήταν πραγματικά γεροντομένη η επιδείξις αυτή των μανεκέν... Μέσα στη μεγάλη σπηλιά άκουσε, ένα πλήθος κυρίες ήταν συγκεντρωμένες. Υπό τους ήους μιάς ορχήστρας, είχε αρχίσει η παρέλασις. Η μητέρα της νύφης, η αδελφός, η δεσποινίς επί των τιμών, έπειτα τα διάφορα πρόσωπα του προιου...

—Υπήρχε ένα φόρεμα σπιτιού, που λεγόταν: «Η πού της αγάπης». Ένα φόρεμα για γεύματα, που λεγόταν: «Το ξύπνιο της αγάπης». Πιτζάμες για την άκροθαλάσσι: «Πλος και φίλι!» Κάθε φόρεμα είχε την ονομασία του! Και ήταν όλα κομμάτια, όμορφα, όμορφα!...

Ξαφνικά τα βλέμματα όλων στράφηκαν προς τη μεγάλη σάλα. Η ορχήστρα έπαιζε τώρα ένα γαμήλιο εμβατήριο. Κι' η νύφη, χαμογέλα-στη, μέσα σ' ένα λευκό κίμα από μετάξι και τούλι, άρχισε να πα-δαίνει άργα τα σκαλοπάτια με την συνοδεία της.

Ο Ντάνιελ Στάριμπος έμεινε κατάπληκτος, άπορηγμένος! Δεν ήταν η Λεόννη Πράις! Ήταν κάποια άλλη, άγνωστη κοπέλα, όμοια βέβαια, αλλά δεν ήταν η Λεόννη. Ρώτησε και τον έναν από τους υπάλληλους, που ήταν κοντά. Της είχαν αφέσει το μισθό και εργαζότανε τώρα στο φά-μα των επανοφοριών.

Ο Ντάνιελ, μόλις τελείωσε τη φωτογραφία των μανεκέν, πήγε και συνάντησε τη Λεόννη στο τμήμα όπου εργαζότανε.

—Μίς Πράις, είπε, η παρέλασις των μοντέλων δεν είχε καμιά χάρι για μένα, σήμερα, αφού λείπατε σεις! Για μια στιγμή νόμιζα πως παντρευτήκατε και χάρικα. Αλλά μου είπαν πως μένετε ακόμα εδώ. Ήθε-λα γιά να σας ρωτήσω — σαν παλιός φίλος — για-τί δεν γίνεται ο γάμος σας; Μήπως δεν τόν αγαπάτε πια τον Φόρξερ, Κάμπελ;

—Σας εύχαριστώ, κύριε Στάριμπος, για το ενδια-φέρον σας. Βέβαια... τον αγαπώ πάντοτε... Αλλά, βλέπετε, όταν περάσει πολλές φορές... κρυώνει η α-γάπη... Είδατε τι όμορφα κοπέλα ήταν η νύφη; Βέ-βαια, λυποίμαι γιατί δεν θα φορέσω πια δι' αυτή τα όμορφα φορέματα... Ήσαν για μένα μια δαμάσκη, αλλά εινχαρήστη ατασάτη. Νόμιζα πως ήμουν σ' α-λήθεια ειντυχής, μιά νύφη ζήλευη! Αλλά, τί να γί-νη; Τα χρόνια περαούν, γηράσκουμε... Η πρώτες α-τίδες φάνηκαν...

—Αλλά δεν πρέπει να μιλάτε έτσι, μίς Πράις! Προέπει να γίνη ο γάμος σας!... Μην άρνητε τον καιρό να περνά. Πιστέματέ με...

Η νέα άναστένανε και δεν απάντησε.

Φεύγοντας ο Ντάνιελ Στάριμπος, πήγε και συνάν-τησε τον διεκδικητή.

—Θέλω, είπε, ν' αγοράσω όλα τα φορέματα και τον ορχισμιά της νύφης της σημερινής επιδείξεως σας...

—Αλλά, κύριε Στάριμπος, κοστίζουν τριάντες λίρες. Τό νυφικό μονάχα στοιχίζει σαράνι λίρες. Έ-πειτα, δεν τα δίνουμε σε άλλο κατστήμα, έχετε...

—Είπε δικιά μας μοντέλλα άποικισιακά!...

—Τό έξω! Τό έξω! Τό θέλω εγώ αυτά! Αλλά με τη συμφωνία πως θα μου τα στείλετε με την Λεόννη Πράις. Έννοώ να την φωτογραφίσω... Η νέα σας μανεκέν... δηλαδή, ο τύπος της όμορφιάς της... δεν μου άρέσει...

—Όπως θέλετε, κύριε Στάριμπος!...

Και ο διεκδικητής, εύχαριστημένος γιατί θα έλα-νούσε μονομιάς όλα τα φορέματα, άπορηγμένος να στεί-

Ήταν κάποια άλλη, άγνωστη κοπέλα...

Ήταν κάποια άλλη, άγνωστη κοπέλα...

Ήταν κάποια άλλη, άγνωστη κοπέλα...

τα φορέματα και την Λεόννη Πράις...

—Αισιό, Λεόννη, όλα αυτά τα φορέματα εινε για σένα. Με τη συμ-μετοχή σου θα με καλύτες στο γάμο σου. Θέλω να σε ιδώ πραγματική νύφη, προτού πεθάνω...

—Ο! σ'ς εύχαριστώ, κύριε Στάριμπος... Αλλά, ξέρετε... Πως εινε το πού... Νά, ο Φόρξερ Κάμπελ παντρεύτηκε με μιά άλλη, πα-ρα πολύ χοντρά τώρα. Λοιπόν, τί να τα κάνω τα φορέματα αυ-τά; Σώσα χρόνα μέσα σ' ένα όνειρο και τό όνειρο αυτό διαλύθηκε...

—Σας ήσαν καί πέρασαν!...

Έκείνη τη στιγμή η πόρτα του σκοτεινού θαλάμου άνοιξε άπότομα κι' ο Τσάρλ Βίτσοτ φάνηκε στο κατώφλι.

—Με συγχωρείτε, είπα άργά, αν άκουσα, χωρίς να τό θέλω, τις έ-κπαισεις σας, μίς Λεόννη! Ένα όμως ξέρω να πώ: «Ότι η ζωή μου από τα τελευταία χρόνια ήταν ένα σωστό μαρτύριο για μένα. Α-πό την πρώτη φορά που συνόδευα τον προιόταμένο μου, τον κύριο Στάριμπος, στο Μπελάιν και Πράις, και σ'ς είδα όνειρωδώς όμορφα με τό νυφικό φόρεμα, σ'ς άγάπησα τρελλά. Δεν είχα δικαίωμα να μιλώ, αφού είχατε δώσει τό λόγο σας σε άλλον. Σήμερα όμως σ'ς λέγω: θέλετε να γίνετε γυναικά μου; Νά, πού τα προιού σας σ'ς εινε προιόταμένο ο προιόταμένος μου. Για τό μέλλον σας, θα φροντίσω εγώ...

—Ναι, είπε ο Ντάνιελ. Η σκέψις εινε καλή. Μετά τον θάνατό μου, η δόξα μου ο Τσάρλ Βίτσοτ θα γίνη ο γενικός κληρονόμος μου. Θα ήμνη λοιπόν άφωνα τα μέσα για να ζήσετε ειντυχής. Έτσι, τούλά-χι, θα είχα βέβαιος ότι θα χωριστεί τα άγαθά του κόσμου και δεν θα ήμνη όπως έζησα εγώ, μονάχα με δειρά και σκέψ'...

—Λέγαμ! απάντησε η Λεόννη, με τό γεμάτο χάρη χαμογέλο της.

Ο Ντάνιελ ένοιωσε μιά ξεραγκιανή κοίραση, κατάλαβε πως έστρεπε να έλασσει τό γάμο των φίλων του, αν ήθελε να παρενυθί σ' αυτόν.

—Θά ήμνη ειντυχής αν ο γάμος σας γίνηταν την προσηρή έβδομάδα.

—Δεν υπάρχει λόγος να μη γίνη το συνταμώτερο, είπε η Λεόννη, με φωνή που έτρεμε από συγκίνηση.

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

—Αισιό, είπα ο Τσάρλ. Δεν υπάρχει λόγος να παρενυθί...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Κάθε μέρα διαδίδονται 2-2 1/2 εκατομμύρια λέξεις τηλεγρα-φικώς σ' όλες τις εφημερίδες της Αγγλίας από τους ανταποκριτές των, οι οποίοι εινε διασκορπισμένοι σ' όλο τον κόσμο.

—22.000 σημαίες κατασκευάζονται κάθε χρόνο στην Αγγλία, για τις ανάγκες του στρατού και του στόλου.

—Ο βουρηνικός του λιονταριού ακούγεται σε μεγαλύτερη απόσταση από τον βουρηνικό κάθε άλλου ζώου.

—Κατόπιν έρχεται η κραυγή της θίνας και το κράξιμο της κοικου-βάρας.

—Για πρώτη φορά τα θεωρησμένα αυτοκίνητα χρησιμοποιήθηκαν στον άτελευθερωτικό πόλεμο των Αμερικανών.

—Στην Νότιο Αυστραλία υπάρχει ένα είδος μεριμηγκιών, τα οποία εινε τόσο φιλοπόλεμα, ώστε και στά δύο να κοπούν, ξεσκαλίζουν τον έξοντωτικό τους άγωνα!

—Καί κοιμένο, δηλαδή, το κεφάλι των μεριμηγκιών αυτών, διακρίνει, και κοιμένη χριτά ή ούρα τους!...

—Συνήθως, μάλιστα, μέσα στο χαλασμό της μεριμηγκιαχίας, τα δύο κοιμάτια ενός μεριμηγκιού, το κεφάλι δηλαδή και ή ούρα, μάχονται τό ένα κατά του άλλου!...

—Στην Ολλανδία της Αμερικής μιά αποθήκη γεμάτη κανονόδες, έ-κανε...ατρερά!

—Η άπιστευτη αυτή κλοπή ενός δολοφόνου κτιρίου έγινε μέρα-με-σημέρι.

—Τό...σέκοσαν οι λαποδύτες από τα θεμέλια, με ειδικά μηχανή-ματα, τό τοποθέτησαν πάνω σε κηλίνδρους... κι' ά-ποδοι πάνε κι' οι άλλοι!...

—Στην Νεβάδα των Ηνωμένων Πολιτειών ύ-πάρχει ένα όρυχείο, από τό οποίο βγάζουν ασπύρι!

—Μά και στην Πολωνία ύπάρχει ένα άλλο όρυ-χείο, από τό οποίο βγάζουν...άλατι!

—Κοντά στην είσοδο του όρυχείου αυτού εινε χι-σμένο ένα κομψότατο παρεκκλήσιο, άρετά ευθύ-χωρο, κατασκευασμένο δολοφόνου από τό όρυκτό ά-λάτι που βγάζουν από τα έγκατα της γής!

—Στην άλαιοελαϊκή αυτή λειτουργούνται κάθε Κυριακή οι εργάτες του όρυχείου.

—Κι' έτσι έγιναν πραγματικότητες τα λόγια του Χριστού: «Εγώ εινι τό άλας της γής!»

—5.500 μέλισσες ζυγίζουν μιά άκτι.

—Ο ίδιος άρσενικός άνδρδον ζυγίζει τρεις άκάδες.

—Τους περισσότερους τραυούς τους έχει ή Γερ-μανία.

—Τό κακό άρσενικό ως διατείνονται οι έπ-στήμιμες — στη Γερμανική γλώσσα, ή όποια εινε

μακρόσυρτη και έχει σε κάθε λέξη πολλά σύμφωνα

—Οι Γάλλοι, μάλιστα, εινενομένοι σχετικάς την Γερμανική γλώ-σα, λέγουν: «Η γλώσσα με τις άποσκευές!...

—Στην Αφρική οι σκάντζοχοροι εινε μεγάλοι σάν πρόβατα...

—Καί τ' άγαθά τους εινε κι' αυτά μεγάλα και χοντρά, σαν κοντυ-λοφόροι!...

—Όταν ένας σκάντζοχορος της Αφρικής μάχεται μ' έναν αντίπα-λό του, μπορεί να έκτοξεύει έναντιόν του από μακριά άρκετά από τα

ειδικά κόπρανα, τα όποια κατά τον χρωματισμό νοκαίνουν διατρέλλες σ' ο-σους θέλουν να προσυλλάθουν από τη βροχή, όταν τους πνέει ξαφνικά στο δρόμο.

—Η ένοικιαζόμενη διατέλλα πληρώνεται στην αξία της. Όταν όμως ο υπάλληλος πάει να την πώση από τό σπίτι του ένοικιαστού, έπιστρέ-φει τα χρήματα και κρατάει μονάχα τό νοίκι της.

—Η καμπίλα, όταν πνιει νερό, αλσάνεται νυχιούς άρετά ένοχλή-τικούς στη γλώσσα.

—Όταν, αντίθετος, καταβροχθίζει γαϊδονόμαχους δεν αλσάνεται καμιά ένοχλήσι, κανένα κέντημα!...

—Τό από τό λόγο οι όδηγοι καμπίλων είνονιν πύκτου στο νερό, ά-πό τό όποιο πίνουν τα ζώα τους αυτά.

—Οι μηχανοδηγοί των σιδηροδρόμων μεταχειρίζονται έναν πρώτο-τυπο και άσφαλτό-τύπο, για να βγάλουν τα μικρά χάβουνα, που απαί-νουν στα μάτια τους.

—Όταν μπι ένα χάβουνο στο μάτι ενός όδηγου, την ώρα που το τρένο ταξιδεύει, καλεί άμέσως κοντά του έναν συνάδελφό του.

—Έκείνος άναστρέφει τό βλέματό του συνάδελφό του και κατόπιν, με την άκρη της γλώσσας του, του άσπείρει άπό τό μάτι τό χάβουνο.

—Στο λιβερωτό της Αγγλίας ένας έκα-ταστάτος μιλώντας μετανόησε για μιά μη-νισή που είχε κάνει έναντιόν κάποιου Τζωρτζ

Σέφφερτ, ά όποιος είχε άποπεισθή να τον ληστομένη, του κληροδότησε μετά τό θάνατό του ένα αεσιότό ποσό, ζητώντας να τόν συγ-χωρήσει, γιατί τόν έστρεψε στη φυλακή!

—Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

—Φαίνεται ότι η Ιταλική κυβέρνησις άπεφάσισε άποτικά να άποστηρίξη οικονομικά την κινηματογραφική έταιρεία, όποια τό τελευταία, με σκοπό να τοποθέτηση και πάλι τό Ιταλικό φιλμ στο άνώτερο έπίπεδο, που κατείχε μέχρι πρό δεκαετίας. Τά στού-φια της έταιρείας αυτές χρίστηκαν ήδη στα περίχωρα του Μιλάνου και θεωρούνται άνώτερα και από αυτά άκμην τ' Αμερικανικά. Όπως

έχουμε γράψει πρό καιρού, εγενική προταγωνιστριάς της έταιρείας θα ήμνη η Φραντζίνα Μπερτίνι, ή όποια ξεσκαλίσθη ν' άνθίσταται με

πόσην στην έπιδόρμη τό χρόνον!

—Η Ντόρθον Σαμαστιάν, ή παλιά αντίζηλος της Τζόαν Κράου-νφορντ, ή όποια, αφού γνώρισε δόξα αξιοζήλευτη ως δραματική καλλι-τέχνης, καθήνησε σήμερα να παίζη ρόλους τριτεύοντας σε φιλμ άνά-στα λόγους, ύπέβαλε μνησιν έναντιόν της διεκδικήσεως ενός κινηματο-γραφικού περιουσιού, επειδή άνέφερε στη στήλη της αλληλογραφίας

της, την...πραγματική της ηλικία, 38 δηλαδή ετών...

—Ο διάσημος Γάλλος μυθιστοριογράφος και μυέλλην Κλωντ Φα-νκ, απεβίβη με τη Γαλλική κινηματογραφική έταιρεία Πατέ-Να-νφ, για να γράψη έξη σεναρία τό χρόνο. Αυτό τό κάνει, όπως έδή-λωσε και ο ίδιος, όχι για τα λεπτά, αλλά για να συντελέση κάπως στην εξύψωση του κινηματογράφου της πατρίδος του, ο όποιος έμπα-νίζει τελευταίως ταινίες με ύποθέσεις άτελειστικά άνήγτες!...

—Ο διάσημος Γάλλος μυθιστοριογράφος και μυέλλην Κλωντ Φα-νκ, απεβίβη με τη Γαλλική κινηματογραφική έταιρεία Πατέ-Να-νφ, για να γράψη έξη σεναρία τό χρόνο. Αυτό τό κάνει, όπως έδή-λωσε και ο ίδιος, όχι για τα λεπτά, αλλά για να συντελέση κάπως στην εξύψωση του κινηματογράφου της πατρίδος του, ο όποιος έμπα-νίζει τελευταίως ταινίες με ύποθέσεις άτελειστικά άνήγτες!...

—Ο διάσημος Γάλλος μυθιστοριογράφος και μυέλλην Κλωντ Φα-νκ, απεβίβη με τη Γαλλική κινηματογραφική έταιρεία Πατέ-Να-νφ, για να γράψη έξη σεναρία τό χρόνο. Αυτό τό κάνει, όπως έδή-λωσε και ο ίδιος, όχι για τα λεπτά, αλλά για να συντελέση κάπως στην εξύψωση του κινηματογράφου της πατρίδος του, ο όποιος έμπα-νίζει τελευταίως ταινίες με ύποθέσεις άτελειστικά άνήγτες!...

—Ο διάσημος Γάλλος μυθιστοριογράφος και μυέλλην Κλωντ Φα-νκ, απεβίβη με τη Γαλλική κινηματογραφική έταιρεία Πατέ-Να-νφ, για να γράψη έξη σεναρία τό χρόνο. Αυτό τό κάνει, όπως έδή-λωσε και ο ίδιος, όχι για τα λεπτά, αλλά για να συντελέση κάπως στην εξύψωση του κινηματογράφου της πατρίδος του, ο όποιος έμπα-νίζει τελευταίως ταινίες

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

11, γιατί στις 12 τα μεσάνυχτα, πρέπει νάσαι στη γωνία του Στάθμου Σέντουελ, κι' ακριβώς μπροστά στην ταβέρνα του Πήσσηκ - Τζών, όπου θα με περιμένει όσωπο νάρθω. Πήγαινε λοιπόν... Πιστεύω πως θα τα καταφέρεις...

Μετά την αναχώρησή του βοηθού του, ο διάσημος αστυνομικός, ξαπλωμένος στην αναπαυτική πολυθρόνα του και κοιτώντας αδιακόπως, θυβίστηκε σε θαυμάσια συλλογή. "Αξάφια όμως τινάχτηκε όρθιος, καθάρισε την πίπα του διαστικά και ύστερα άνοιξε το πλουσιώτατο ιματιοφυλάκιό του και πήρε μέσα απ' αυτό ένα ναυτικό κουστούμι.

Σε λίγες στιγμές ο Σέρλοκ Χολμς είχε μεταμορφωθεί τελείως. "Όποιος τον έβλεπε θάλεγε πως είχε νά κάνει μ' έναν παλιό, θαλασσοδαρμένον ναύτη.

"Α, δεν είμαι και τόσο τέλειος ναύτης! ψιθύρισε ωστόσο ο Σέρλοκ Χολμς, χαϊδεύοντας την ψεύτικη γενειάδα του μπροστά στον καθρέφτη. Θέλουν ζωήρεμα τα φρύδια μου... Επίσης πρέπει να κόκκινισω λίγο ακόμη τα μάγουλά μου και τη μύτη μου. Έτσι θα δείχνω πως το σουζώ για καλά.

Κι' αφού μακιγιαρίστηκε όπως ήθελε, ζωγράφισε στο μισάνυχτο στήθος του μια άγκυρα και τις λέξεις, που ήταν γραμμένες και στις κορδέλλες του κασκέτου του, δηλαδή: "Η.Μ.Σ. Κανναδάς".

Θαυμάσια! φώναξε τέλος ο Χολμς, κутάροντας με ικανοποίηση στον καθρέφτη του. Περίφημα τα κατάφερα!... Ο Χάρρυ θάστοιχημάτις πως πήγα και στιγμιαία... Για την άγκυρα μάλιστα, θάλεγε πως την έκανε μεγάλος τεχνίτης!

Και σε λίγο, αφού έφοδιάστηκε μ' ένα περιτρώρο, μια αιδερένια γροθιά, ένα χρονόμετρο, μια μικρή πέτινη εργαλειοθήκη, με μολύδι και γαρί, βγήκε έξω απ' το γραφείο του, ψιθυρίζοντας:

"Έτσι είμαι έφοδιασμένος για ό,τιδήποτε κι' αν μου τύχαι! Στο δρόμο ο διάσημος αστυνομικός βάδιζε αργά, και κάθε τόσο σταματούσε και χάριζε μπροστά στις θιγμένες των καταστημάτων, στις οποίες θρискόντουσαν αντικείμενα που μπορούσαν να ενδιαφέρουν ένα ναυτικό.

Κάθε φορά όμως που στεκόταν σε μια θιρίνα έριχνε συγχρόνως πίσω του μια γρήγορη ερευνητική ματιά, για να θεβαιωθεί, αν πραγματικά δεν τον παρακολουθούσε κανείς. "Όταν έβεβαιώθηκε απόλυτως γι' αυτό ο Σέρλοκ Χολμς ανέθηκε σ' ένα τραμ και μετά μια ώρα κατέθηκε σ' ένα τρισκότεινο δρόμο, ο οποίος οδηγούσε στο σταθμό Σάδουελ, που ήταν επίσης θυβισμένος στο σκοτάδι εκείνη την ώρα.

Ο μετεφιεμένος αστυνομικός προχώρησε ως την τελευταία γωνία του δρόμου αυτού και στάθηκε μπροστά σ' ένα νυκτερινό κέντρο, πάνω απ' την είσοδο του οποίου ήταν κρεμασμένη μια ταμπέλα φωτιζόμενη απ' το αδύναμο φως ενός πράσινου φαναριού.

"Στου Μπίσσηκ - Τζών! διαβάσε συλλαβίζοντας δυνατά ο ναύτης μας την επιγραφή της πολυθρόνης ταβέρνας.

Και μετά χάθηκε σ' αυτήν κι' αφού γλύστρησε αδαρύθως ανάμεσα από κάμποσα τραπέζια, κάθισε σ' ένα τραπέζι, απ' το οποίο μπορούσε κανείς να δει το μεγαλύτερο μέρος της κακοφωτισμένης και πνιγμένης στον καπνό ταβέρνας.

Μόλις κάθισε ο ναύτης μας, έριξε μια γρήγορη ματιά γύρω του. Οι άνθρωποι που γλεντούσαν γύρω του ήταν απ' τους συνηθισμένους τύπους που συχνάζανε πάντα μέσα στο υποποτό αυτό κέντρο: Γυναίκες παραστρατημένες, άποτυχημένοι καλλιτέχνες, πρώην φοιτητά, ναύτες, λαποδύτες, άπατεδες με αριστοκρατική εμφάνιση και άλλα ναυαγία της ζωής με έλεεινή κι' αειοδόκητη εμφάνιση. "Αλλά κανείς απ' όλους αυτούς δεν τράβηξε το ενδιαφέρον του ναύτη μας, όσο ένα καταληκτικά ώχρο, άλλ' όμορφο παλληκάρι, εικοσιπέντε χρόνων περίπου, που

μολονότι ήταν κομψότατα ντυμένο είχε το κεφάλι του ξυρισμένο. Ο νέος αυτός καθόταν ακριβώς απέναντι στο ναύτη μας, μαζί με μια γυναίκα, που το στεφανωμένο με ξανθά μαλλιά πρόσωπό της είχε λεπτά χαρακτηριστικά και διαπρούσε άρετα ίχνη μιας ξεχωριστής όμορφιάς, που έβουσε από τις καταχρήσεις. Το ντύσιμα και τα στολίσια της γυναίκας αυτής δεν ήταν εξαιρετικά για το κέντρο στο οποίο έσυνχε, αλλά τα σκουλαρήκιά της, δυο μεγάλα χρυσά 'Ανατολικά σκουλαρήκια, ήταν αδύνατον γι' αυτήν να μην τραβήξουν την προσοχή ενός λαποδύτη.

Ο ναύτης μας, παρακολουθώντας τις κινήσεις και τα λόγια του νέου, άντελήθη σε λίγο ότι το άτομο αυτό είχε κάποια διαφορά με τη φίλη του. Προσποιούμενος λοιπόν ότι κόβει με δυσκολία το σκληρό μπιφτέκι του, έγερσε λίγο το πρόσωπό του μπρός, για ν' ακούη καλύτερα. Κι' άκουσε τότε το νέο να λέει με πνιγμένη φωνή στη φίλη του:

"Ακουέ με, Μπέση... Πρέπει να μου τά δώσεις... Πρέπει να με βοηθήσεις να θυγ' απ' την αναπαράδω... "Αλλοστε έχω δέν σου τά χάρισα; Τί λές; 'Επιμένεις στην άρνησή σου άκόμη;

—Δέν παίρνει κανείς πίσω ό,τι έχει χαρίσει! απάντησε η Μπέση στο σύντροφό της. Σκέψου το καλά, Μπόμπ... Σκέψου το, που σου λέω: "Αν πιάς τά σκουλαρήκια αυτά στο ένεχυρο-δανειστήριο, νάσαι βέβαιος ότι δέν θα τα πάρουμε ποτέ πίσω πάλι."

—Ξέρω γιατί τά λές αυτά, Μπέση... Τά λές, γιατί δέν μ' αγαπάς πιά. Ναί, δέν μ' αγαπάς όπως πρώτα κι' αυτό πρέπει να μου το πής.

—Ε, λοιπόν... 'Αφού μιλάς μ' αυτόν τον άπειρητικό τρόπο, σου λέω: Δέν σ' αγαπάω πιά, ναί δέν σ' αγαπάω!

—Βέβαια!... εσάρκασε ο Μπόμπ. "Έτσι γίνεται πάντα: "Όταν δέν υπάρχουν χρήματα, ο έρωτας κάνει φτερά!... Παλιά δουλειά αυτή, όσο κι' ο καταραμένος αυτός έρωτας!"

—Τί να γίνη!... ψιθύρισε η νέα "Έτσι ένε... "Ας μη χάνουμε λοιπόν τά λόγια μας. Καί χαμογέλασε ειρωνικά.

—Έτσι λές, καταραμένη; ούρλιαξε ο Μπόμπ. Μά εγώ δέν είμαι κανένα κορόιδο!... Θά σου πάρω πίσω ό,τι σου έδωσα... 'Ακου; Δός μου τά σκουλαρήκια με τό καλά, Μπέση!... Δός τα μου, σου λέω...

—'Ακου, Μπόμπ... Σε μένα δέν περνάει η άπειλές. Μου φαίνονται πολύ άστείοι, όντοι έγριεύεις.

Τά περιφρονητικά και ειρωνικά αυτά λόγια κάνανε έξω φρενών τον νέο με το ξυρισμένο κεφάλι. "Εμεινε λίγες στιγμές άμλητος, κутάζοντας με άγρια θλέμματα την γυναίκα που καθόταν πλάι του και κατόπιν κτηνώδες τράχημα τό απέσπασε από τό αήτι της!

"Η Μπέση άφανε ένα τρομερό ούρλιασμα πόνου κι' έπιασε τό ματωμένο αήτι της.

Ο Μπόμπ είχε σηκωθεί τώρα όρθιος κι' ήταν έτοιμος να ριχτεί άπάνω της, για να της πάρη και τό άλλο σκουλαρήκι. Μά την ίδια στιγμή πρόλαθε ο ναύτης μας κι' άρπαξε τό μπράτσο του και του έλεπε με ασηθηρότατο τόνο:

—Μην κινήθης!... Είσαι άναυδρος!...

Ο άγχιος νέος με τό ξυρισμένο κεφάλι δέν ήταν τόσο άδύνατος, όσο είχε λογαριάσει ο ναύτης μας και με μια κίνηση άπτόμημ έλευθερώθηκε. Κι' άμέσως, αφού έβγαλε τό σακκάκι του κι' άνασκούμπώθηκε, φώναξε με άγρια και διαπεραστική φωνή:

—Τώρα θά σε μάθω εγώ, παληοναύτη, να μη φυτρώνης όπου δέν εσ' όπνουν!... Θά φας γροθιά που θά σου βρή ο ούρανός σου νύχτι!

—Βέρυ γουέλλ! φώναξε άμέσως ο ναύτης μας, παίρνοντας στάσι έπιθετική. "Ένας καλός ναύτης ποτέ δέν λογαριάζει μερικές γροθιές που θά δώση, όταν μάλιστα πρόκειται να τις καταφέρει στο στομάχι ενός παληοναύτη, που δέρνει τις γυναίκες.

Ένωματαξύ όλου οι θαμώνες του κέντρου είχαν σταθή γύρω απ' τους δυο άντιπάλους, που ήταν έτοιμοι να χτυπηθούν, και μερικοί απ' αυτούς φωνάζανε:

—Διόρθωσε τον, Μπόμπ! Δός του να μάθη με ποιόν είχε την τρέλλα να τά θάλη!...

"Αντιθέτως όλες σχεδόν η γυναίκες είχαν πάρει τό μέρος του ναύτη μας.

—Δός του στο κεφάλι, ναύτη! φωνάζανε όλες μαζί. Δείξ' του τί πρέπει να παθαίνουν όσοι χτυπούν γυναίκες άναπαράστατες! (Ακούουθε!)

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Ο ΒΕΡΝΕ ΚΙ' Η ΧΑΝΟΥΜ

(Άληθινή Ιστορία)

ΟΝ καιρό που ο περίφημος ζωγράφος 'Οράτιος Βερνέ βρισκόταν στην 'Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου, ό τότε αντίβασιλεύς και άνεξάρτητος σχεδόν κυρίαρχος της έκτεταμένης και πλούσιας αυτής χώρας, Μεχμέτ 'Αλής, τον είχε καλέσει στα ανάκτορά του. Φιλότεχνος, καθώς ήταν, ο Μεχμέτ 'Αλής, κι' αγαπώντας εξαιρετικά τη Γαλλία, άρπαζε κάθε ευκαιρία που του παρουσιάζονταν, για να φαίνεται εθιμής κι' εύχριστος στους Γάλλους.

Αναποδιδοντας τις ύψηλές αυτές περυσήσεις και την εγκάρδια φιλοξενία του κοκκίνο μεταξωτό μου σάλι!...

Την άλλη μέρα το πρωί, ενώ ο Βερνέ περνούσε από την άπεραντή είδη των άνακτόρων κι' ακριβώς κάτω απ' τά καφάσια του χαρεμού, κι' ενώ πάλι στο γραφείο του ήγεμόνος, έπεσε κάτω έξαφνα στα πόδια του...

—Ένα κόκκινο τριαντάφυλλο! ψιθύρισε ο ζωγράφος άνασπώνοντας το. Τί να σημαίνει άραγε αυτό; Κι' αυτή ή άσπρη κορδέλλισσα, με την όποία είχε λείπει...

—Μου έπαιρτε, κύριε, να σας τό εξηγήσω; εώρησε η στιγμή εκείνη ένας νεαρός αξιωματικός του παλατιού, ο οποίος είχε όρμηθί από τον ήγεμόνα ξενοφώνος του Βερνέ.

—Ευχαριστώ... Θά σας ήμουν άποχρώως, μάλιστα! άπαράφηκε ο ζωγράφος, όνοντας στον αξιωματικό τό περίεργο εκείνο όσο και μυστηριώδες αντίκτυπο.

—Ενε εξήγησες έρωτας, κύριε! έλεε σε λίγο ο αξιωματικός, αφού μωρίστηκε πρώτα τό τριαντάφυλλο με έσπασε τρυφερότητα στο πρόσωπό του. "Η άσπρη κορδέλλισσα σημαίνει: «Είμαι παρθένος του χαρεμού...» 'Ετσι δέ, καθώς είνε δμενός στο τριαντάφυλλο, σημαίνει: «Είμαι αιχμάλωτος των άμειλίγων ήμων των γυναικόντων...» Καί τό κόκκινο τριαντάφυλλο πάλι σημαίνει: «Φλέγομαι από άγάπη για σένα...» 'Όστε, τά συγχαρητήριά μου, κύριε!...

Ο Βερνέ γέλασε καλόμερα. Χάιδνε με τό χέρι του τά γαφία μαλλιά του και έλεε στον ξεναγό του: —Αλλά όντο! Εύγενέστατε κύριε, πέρασε ή ήλιος των περιπετειών, των περιπαθών στεναγμών και των έρώτων για μένα!... Κι' οι νόμοι της φιλοξενίας ένε μου έπαιρτε να σπρώσω βέβηλο μύτι στο χαρεμό του ήγεμόνος... 'Όστε...

—'Όστε θ' άφήστε έτσι αυτή την δυστυχισμένη, κύριε, να λυώνη από την άγάπη της για σας; διέκρινε ο αξιωματικός με προσποιητή έπιπλήξη στη φωνή του. Τριαντάρες άλλες σάν κι' αυτή, βρισκονται πίσω από τά καφάσια του πολυχρονιμένου κυρίου μου... Τιποτε δέν θά του κοστίση να πής την χαρμή!...

Σταματούνοντας έτσι, ο ζωγράφος κι' ο ξεναγός του, έφτασαν αμφοτέρω στο γραφείο του ήγεμόνος κι' ή συζητήσις των σταμάτησε ως ήλιος. Ο Βερνέ έβαλε στην τσέπη του τό τριαντάφυλλο και μπήκε στο γραφείο, ενώ ο αξιωματικός τον χαϊρετούσε εύλαδικά κι' άπομακρύνονταν κάπως σκεπτικός.

Την επομένη τό πρωί ή ίδια σσηνή επανέλφη κι' ο Βερνέ συμμάχησε πάλιν από κάτω και δεύτερο τριαντάφυλλο, δμενός με κορδέλλισσα. Τό ίδιο συνέβη και τις επόμενες ήμέρες, κι' έτσι ο ζωγράφος σπυρμάσε την πεποίθησή ότι εξάπαντος τον είχε έρωτευθή κάποια από τις ευνουχισμένες του ήγεμόνος.

Την άλλη μέρα τό πρωί, διαβαδίνοντας πάλιν με τον ξεναγό του από τό μυστηριώδη καφάσια, πίσω απ' τά όποια βρισκόταν ή έρωτευμένη ευνουχισμένη, σίλησε ξαφνικά από έκπληξη. "Ολόκληρη άνδοδέση είχε πέσει τόρα στα πόδια του, κι' ο Βερνέ την συμμάζεψε με άληπτη λατρεία, φιλώντας την τρυφερά!

—Κύριε! έπείτε, κύριε, την έννοια της μυστηριώδους αυτής έπιπλήξης; τον ρώτησε εύγενέστατα ο ξεναγός του.

—Πραγματικώς, κύριε! ψιθύρισε με άπορία ο Βερνέ. Γιατί άσφα-

λως όλα αυτά τά λουλούδια θάχουν κάποια σημασία!...

—Και βέβαια έχουν, γιατί έμεις εδώ στην Αίγυπτο άσχολούμεθα με την κρυφή γλώσσα των λουλουδιών!... έλεε ο αξιωματικός. Διαβάζουμε και τό χρώμα τους, και τό άρωμά τους, και τον τρόπο με τον όποιον συμπλέκονται στις άνθοδέσμες... Νά, ή δική σας άνθοδέση, παραδείγματος χάριν, εξηγείται ως εξής: «Οι παλαιοί της καρδιάς μου με βεβαιώνουν πως σας αγαπώ. Της καρδιάς σας οι παλαιοί σας λένε ότι μ' αγαπάτε;... Τό κορμί μου είνε άγνό κι' ή ψυχή μου καθαρή... Η δική σας ή ψυχή ξερεί από σταθερότητα;... 'Επιθυμώ την έλευθερία μου από τό χαρέμι, για να γίνω σκλάβος δική σας... Θέλετε να όνομασθήτε κύριός μου και να με βοηθήσετε στην άπολύτρωσή μου;... Μην περνάτε πιά τό πρωί, αλλά τό βράδυ... Είνε καλύτερα τότε κι' ίσως σάς άναπαύσω απ' τό καφάσι... "Αν ποτέ ιδωθούμε, θά με γνωρίσετε από τό κόκκινο μεταξωτό μου σάλι!...»

—Σας ευχαριστώ, κύριε μου! ψιθύρισε ο ζωγράφος σκεπτικός. Και παρατώντας την άνθοδέση απ' τά χέρια του, υπήκει στο γραφείο του Μεχμέτ 'Αλή, συνοδευόμενος αυτή τη φορά κι' απ' τον ξεναγό του. 'Επρόκειτο, όπως είπαμε, ο ίδιος ο Μεχμέτ 'Αλής να φωτογραφησθι την ήμερα αυτή μερικές ευνουχισμένες του.

Ο ήγεμόν χαίρεται μόλις είδε τον Βερνέ, και του φώναξε εύθυμα: —Καλώς ήλθες, φίλε μου! Σε περιμένα άνυπόμονα, για να ιδής και να κρίνης τις φωτογραφίες, που πρόκειται να πάρω. Θά έπαρηγόσω να φωτογραφησω μερικές απ' τις συζήγους μου. 'Αλλά μόνος. Γιατί, καθώς ξερετε, ή είσοδος ξένου στο χαρέμι μου — και σε κάθε χαρέμι, άλλωστε — άπαγορεύεται από τον...Προφήτη μας κι' απ' την έπιτοπία μας...

Ο Βερνέ έσπυψε τό κεφάλι στενοχωρημένος κι' έδωσε τις τελευταίες όδηγίες στον άντιβασιλέα της Αιγύπτου. Κι' ενώ κατόπιν ο Μεχμέτ 'Αλής, κρατώντας τη φωτογραφική μηχανή στα χέρια του, τραβούσε για τό χαρέμι, ο Βερνέ με τον ξεναγό του περιέμεναν την επάνοδό του στο γραφείο, μιλώντας άργά κι' άνόχερα.

—Έξαφνα ο Βερνέ, κутώντας σε μια στιγμή λαθροάια τον νεαρό ξεναγό του, τον είδε να βράζει απ' την τσέπη του ένα κόκκινο τριαντάφυλλο με άσπρη κορδέλλισσα—άπαράλλαχτο σάν τά δικά του!—και να τό χαϊδεύη κρυφά και τρυφερά, ενώ τά μάτια του δακρύζαν άόριστα.

Κατάκλητος, πήγε κάτω να πη, μα ή είσοδος του Μεχμέτ 'Αλή στο γραφείο, έκανε και τους δυο να σηκωθούν με σεβασμό και να ύποκλιθούν μπροστά του.

—Διδάσκαλε, ή δοκιμή επέτυχε! ξεφώνισε χαρούμενος ο ήγεμόν. Δέν ξέρω πως να σε ευχαριστήσω για τό διδασκαλία σου... Θά σου άρκουσε άραγε να σου χαρίσω για σκλάβο μια από τις ευνουχισμένες του χαρεμού μου;... Καί μάλιστα εκείνη με τό κόκκινο μεταξωτό σάλι, που σου πείρα κάθε μέρα τά τριαντάφυλλα και τά μπουκέτα;

Μια κραυγή άνέμεραςτης έκπληξως βγήκε απ' τά χείλη του κατάκλητου ζωγράφου. Μά κι' ο ξεναγός του άρχισε κι' αυτός να σισοτρήει.

—Υψηλότε!... Υψηλότε!... τράβησε, χάνοντας τά λόγια του ο Βερνέ.

—Μην εκπλήττεσαι, αγαπητέ μου! προέθεσε χαμους γελιστά ο ήγεμόν. Έχω την άστυνομία μου, ή όποία εργάζεται περίφημα, κι' όλοι οι τοίχοι του παλατιού μου έχουν αυτιά και μάτια... Πρώ 100 χρόνων ίσως να μη στεκόταν σιωπηρά τό γραφείο και των δυο σας στοές άμους σας!... Μά έχω άλλες άντιλήψεις εγώ... Καί τι

να την κάνω, άλλωστε, κι' εκείνη την δυστυχισμένη; Τά μαλλιά μου άσπρισαν πιά κι' έχω άλλες άμετρητες άκόμη ευνουχισμένες...

Χτύπησε κατόπιν τά χέρια του κι' άμέσως μια κορυτίνα στο βάθος του γραφείου του άνασηκώθηκε, αφήνοντας ελεύθερη τη διάβαση στην ντοπαλή και συγχυμένη σκλάβο με τό κόκκινο σάλι.

—Λοιπόν, άκριβέ μου ζωγράφε, σή την χαρμή!... έλεε με εύγένεια ο ήγεμόν. Είνε όποτε δική σου και μπορείς να την διαθέσης όπως θέλεις... "Οπως θ' έλεις, κύριε;

Ο Βερνέ κατάλαβε άμέσως τί έσημαίναγ τά λόγια αυτά. Καί γυρίζοντας στον κατασυντηρημένο ξεναγό του, του έλεε:

—Ανίχε σε σένα, νεαρό κι' εύγενέστατε φίλε μου, ή όραία αυτή σκλάβο. Ναί, ναί, τά έμάνενα δια. Η άγάπη της και τά άνθη της ήσαν για σένα κι' όχι για μένα, τον γέρο πιά καλλιτέχνη.

—Εγώ!... Εγώ!... ξεφώνισε ο 'Αλής, γελώντας με την καρδιά του. —Είσθε εύγενέστε, 'Υψηλότε!... μοιρομύρισε ο Βερνέ. Στην άσχη—δέν τό κρύβω—νόμισα για δική μου την κατόπηση αυτή...

Κι' ενώ ο ξεναγός έποικνόνταν τρέμοντας μπρός στον γενναίο ήγεμόνα του και τραβούσε μαζί του πως την εύτυχία την άναπαμένη του, ο Βερνέ κι' ο Μεχμέτ 'Αλής έμειναν μόνοι κι' άρχισαν να μιλούν ήρεμα και φιλικά, σάν να μη είχε συμβή απόλυτως τίποτε!...

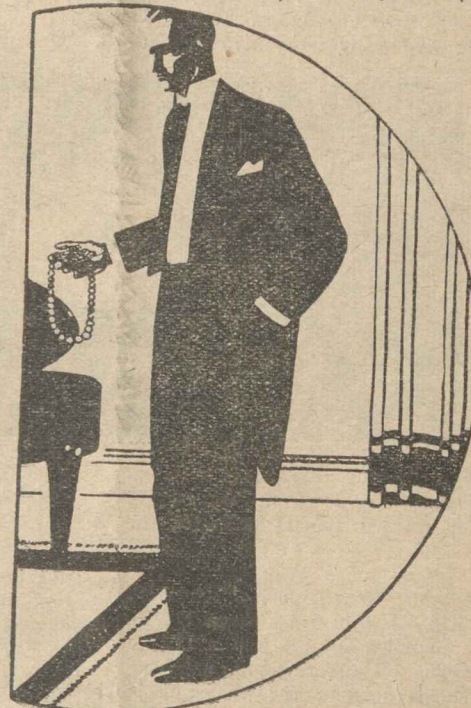
ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ... ΔΑΚΡΥΑ...

ΠΟ καιο, ο Κόνραδ Οδέμπερτ έπεδίωκε νά πάη σ' ένα από τά «Ούκ-Έντ», που έδινε ή μίσσες Ντίνσμορ. Ο Κόνραδ είχε θαυμάσει πολλές φορές τά περίφημα μαργαριτάρια τής πλουσίας, μεσόκοπης χήρας καί όταν ή Έλλεν Κέρρυ τού πρότεινε νά τόν πάρη μαζί τής στο σπίτι τής φίλης τής, ο Κόνραδ δέχτηκε πρόθυμα τήν πρόσκλησί τής.

Όταν ο Κόνραδ κι' ή Έλλεν έφθασαν στο "Ολντ-Μιλλ-Χάους, αρκετοί καλεσμένοι θρισκόντουσαν συγκεντρωμένοι εκεί. Η μίσσες Ντίνσμορ, ντυμένη μ' ένα πλούσιο, μαυρο νταντελλένιο φόρεμα καί με τό άμυθητό άξίας μαργαριταρένιο περιδέραιο γύρω στο λαιμό τής, δέχτηκε τούς νεοφερμένους με τήν συνηθισμένη τής καλωσύνη. Ένας νέος σάν τόν Κόνραδ, μορφωμένος, με εύγενικούς τρόπους, δέν μπορούσε παρά νά είνε εύπρόσδεκτος στο σπίτι τής. Ο Κόνραδ φορούσε ένα φράκο καμωμένο από τόν καλύτερο ράφτη τού Λονδίνου. Με τό ωραίο παρσάτημα του καί τό λίγο θλιμμένο ύφος του, τά κορίτσια μόλις τόν είδαν, άρχισαν νά ρωτούν με περιέργεια πούς ήταν αυτός ο συμπαθής νέος, τόν όποιο συναντούσαν γιά πρώτη φορά. Οστόσο ο Κόνραδ, άφού τόν παρουσίασε ή οικοδέσποινα στους καλεσμένους τής, χόρεψε λιγάκι καί κατόπιν στάθηκε κοντά σ' ένα παράθυρο καί θυβίστηκε σέ συλλογή. Η συγκέντρωσις αυτή τού θυμίζε ένα θράδυ τής περασμένης χρονιάς, όταν σ' ένα ξενοδοχείο τής Νίκαιας είχε έπωφεληθή από μιά γιορτή, που γινόταν στο Καζίνο γιά νά είσγαωρήση κρυφά στο δωμάτιο τής Έλλεν Κέρρυ καί νά διαρρήξει τό κουτί, στο όποιο ή νέα Έθασε τά κοσμήματά τής. Θυμόταν τήν άπογοητεύσι του όταν άντελήφθηκε πώς ήσαν όλα ψεύτικα! Λίγες μέρες μετά τήν άποτυχημένη αυτή άπόπειρα, έτυχε νά γνωρίση τήν Έλλεν σ' ένα κομικό κέντρο, κι' από τότε είχε διατηρήσει μιά κρυφή συμπάθειο γιά τή νέα αυτή. Τήν κύτταζε τώρα καθώς περνούσε χορεύοντας με τόν καθάλλιέρο τής, ώμορφη καί χαριτωμένη. Οστόσο, ο Κόνραδ είχε τή γνώμη, ότι άν ήθελε νά προκόψη στο έπάγγελμα του, έπρεπε ν' άποφύγη νά μπλεχθή στο δίχτυα τής άγάπης. Γιατί μονάχα έτσι θά μπορούσε νά είνε θέβαιος πώς κανείς δέν θά τόν πρόδιδε.

Ξαφνικά, εκεί που χόρευε με τήν Έλλεν, ο Κόνραδ άντικρυσε έναν ύψηλώσιμο νέο, ξανθό, μ' ένα παράξενο θλέμμα στα γαλανά άτονα μάτια του. Ρωτήσε τήν Έλλεν άν τόν γνώριζε. Έκείνη τού είπε πώς ήταν ο κ. Βίκτωρ Μπάρτον, κάποιος Άμερικανός έξαιρετικά πηκτικός στη συναναστροφή του! Καί μονομιάς ο Κόνραδ θυμήθηκε: —Χμ! Βίκτωρ Μπάρτον ή Τσάρλυ Μάντζ ή τό «Χρυσόψαρο»...

Η Έλλεν μιλούσε καί γελούσε εύθυμα, ώστε ο Κόνραδ δέν πρόσθεε περισσώτερο τόν Τσάρλυ καί σέ λίγο, ένδ έπιναν ένα κοκτέιλ, τής είπε:

—Φαίνεται έξαιρετικά εύθυμο άπόψε, Έλλεν! Άλλά γιατί νά μ'ν είσαι; Όλα τάχεις; Όμορφιά, πλούτη, ένα σωρό φίλους καί ζήσ χωρίς φροντίδες...

Έκείνη τόν κύτταξε μιά στιγμή καί κατόπιν με προσποιητό γέλιο είπε:

—Ω! Καί σ'ν πρέπει νά είσαι εύτυχής, Κόνραδ! Είσαι ωραίο παλληκάρι, πλούσιος καί χωρίς φροντίδες...

Κατόπιν πρόσθεσε σοβαρά:

—Άλλά δέν είμαστε εκείνο που φαινόμαστε, έ; Υπάρχει τάχα άληθινή εύτυχία σ' αυτό τόν κόσμο;...

Μετά τό δειπνο, ο Κόνραδ άνέθηκε μιά στιγμή στο δωμάτιο που τού είχε παραχωρήσει ή μίσσες Ντίνσμορ. Μόλις όμως μπήκε στο δωμάτιο, με τήν πρώτη ματιά άντελήφθηκε πώς κάποιος είχε ψάξει τς άποσκευές του. Πράγματι εξακριβώσε ότι έλειπε τό χρυσό ρολόι του, ένα ζευγος χρυσά κουμπιά τών μανικετιών

καί είκοσι λίρες σέ χαρτονομίσματα. Άλλά τό πδ δυσάρεστο ήταν ότι τού είχαν πάρει τήν πέτινη θήκη με τά διαρρηκτικά εργαλεία του. Ο Κόνραδ ήταν θέβαιος πούς ήταν ο δράστης τής κλοπής. Κατέθηκε άμέσως στον κάτω όροφο, διέσχισε τς αίθουσες κυττάζοντας έδω κι' εκεί ώσότου είδε τόν Τσάρλυ, ο όποιος στεκόταν μόνος του, μέσα στη σέρρα καί κάπνιζε ένα σιγάρο. Ο Κόνραδ τόν πλησίασε καί όρθά-κοστά τού είπε:

—Έχω νά σο' μιλήσω ιδιαιτέρως, σύντροφε... Έλα τώρα! Μ'ν κάνεις πώς δέν με ξέρεις! Θυμάσου στο Άμθούργο, έδω κι' έξη χρόνια... Είχα γένεια τότε. Έμένα θρήκας νά κλέψης, ήλθιε!...

Ο Τσάρλυ τόν κύτταξε, γλώμισσε κατόπιν καί μουμούρισε: —Στό διάβολο! Πώς γελάστηκα έτσι! Έλα, λοιπόν, συνάδελφε, στη κάμαρά μου... Θά μιλήσουμε πδ έλεύθερα...

Όταν θρέθηκαν μόνι τους, ο Κόνραδ ζήτησε νά τού επιστρέψη τά κλεμμένα. Ο Τσάρλυ τού πέταξε τό κλειδί τής δαλίτσας του.

—Νά! Πά'ρ' τα πίσω μόνος σου!

Με φανερή εύχαρίστησι ο Κόνραδ θρήκε τήν πέτινη θήκη με τά πολύτιμα εργαλεία του. Άλλά τή στιγμή που σηκώθηκε, είδε με κατάνηξι τόν Τσάρλυ νά τόν άπειλή με τό περιστρωπο.

—Ηλίθιε! είπε ο Κόνραδ. Άν πυροβολήσης θά σ' άκούσουν. Τί γυρεύεις από μένα;

—Η όρχήστρα παίζει τόσο δυνατά, ώστε ο πυροβολισμός δέν θ' άκούσθ'! Άνοιξε αυτή τή θήκη, είμαι περίεργος νά ιδω τό περιεχόμενό τής.

Υπό τήν άπειλή τού περιστρώφου, ο Κόνραδ πήρε από τήν τσέπη τού γιλέκου του ένα μικρό κλειδί καί ξεκλείδωσε τή θήκη.

—Νά, ελάκα! είπε. Είνε τά εργαλεία τού επαγγέλματός μου!

—Κι' αυτό τό μαργαριταρένιο περιδέραιο, τί είνε;

—Ψεύτικο! Άπομίμησις τού περιδεραιού τής μίσσες Ντίνσμορ! είπε ο Κόνραδ ένδ τό έβασε στην τσέπη του. Σκόπευα νά τό ανταλλάξω με τό γνήσιο, έλπίσει!... Έλα, άφρησέ κάτω τό όπλο κι' άς μιλήσουμε σοβαρά...

Άλλά δέν πρόσθεσαν νά μιλήσουν, γιατί τήν ίδια στιγμή ή όρχήστρα σταμάτησε άπότομα καί μετά μιά όλιγοστιγμή βαθεία σιωπή, άκούστηκαν έξαφνικά ζωηρές φωνές, κουδονίσματα, σωστό πανθαμόνιο. Μέσα σ' αυτή τή ταραχή, ξεχώριζε ή στοιγνή φωνή τής μίσσες Ντίνσμορ:

—Τά μαργαριτάρια μου! Τό περιδέραιό μου!...

—Κανείς νά μ'ν β'η έξω! φώναζε κάποιος.

—Νά τηλεφωνήσουμε στην αστυνομία! είπε άλλος.

—Διάβολε! μουμούρισε ο Κόνραδ, οί λαποδύτες έδωσαν λοιπόν ραντεβού έδω, άπόψε!...

—Εγώ, φεύγω! είπε σιγά ο Τσάρλυ. Σ' ένα λεπτό ή αστυνομία θά νάει έδω. Προτιμώτερο νά μ'ν με θρο'ν! Καλά που τόποθέτησα μιά σκάλα μπροστά στο παράθυρό μου...

Χωρίς ν' άργηγορήση, ο Τσάρλυ δρασκελίσσε τό παράθυρο καί χάθηκε μέσα στο σκοτάδι. Τότε ο Κόνραδ θυήκε σιγά στο διάδρομο καί πήγε ως τό κεφαλόσκαλο. Έκει στάθηκε κατόπληκτος! Είχε διακρίνει μιά λευκή σιλουέττα, γεμμένη πάνω από τά κάγκελλα τής σκάλας. Με άπορία άναγνώρισε τήν Έλλεν. Φαινόταν τρομαγμένη καί με τά δύο χέρια τής προσπαθούσε νά συγκρατήση τούς τρελλούς παλμούς τής καρδιάς τής.

—Έλλεν! ψιθύρισε ο Κόνραδ. Τί κάνεις έδω;

Καί λέγοντας αυτά τά λόγια, άρπαξε τό χέρι τής καί τά έσφίξε μέσα στα δικά του τόσο δυνατά, ώστε ή νέα γόγγυξε από τόν πόνο.

—Θεέ μου! είνε δυνατόν; πρόσθεσε ο Κόνραδ καθώς μιά φοβερή όποψία πέρασε από τό νο'ό του. Έσύ... Έλλεν, έσύ έκλεψες τό περιδέραιό!...

—Θεέ μου! Κόνραδ! Σ'δω με! Έγώ, νά! έγώ τό πήρα κι' έγώ δέν ξέρω πώς!...

—Σ'σας! ψιθύρισε ο Κόνραδ. Έλα μαζί μου!... Σιγά! Ο νέος τήν παρέσυρε μέσα στο δωμάτιο τού Τσάρλυ καί κλείδωσε τήν πόρτα. Τότε ή Έλλεν ξέσπασε κι' άνάμεσα στα άναφυλλήτά τής, είπε:

—Λυπήσου με, Κόνραδ!.. Είχα ανάγκη από χρήματα!...Χρ-

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η 32α ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

(Οι κερδίσαντες άριθμοί)

Στις 6 μ. μ. τής περασμένης Τετάρτης 4 'Ιουλίου έγινε εις τά Γραφεία μας ή 32α κλήρωσις διά τήν διανομήν τών δώρων τού Έβδομαδιαίου Λαχείου τού «Μπουκέτου», παρισταμένων πολλών δημοσιογράφων καί έκλεκτού κόσμου. Από τήν κληρωτίδα, εις τήν όποία είχαν τεθή όλοι οί άριθμοί, οί δημοσιευθέντες εις τά φύλλα τού «Μπουκέτου», άνεσύρθησαν κατά σειράν οί έξης άριθμοί :

Ο άριθμός 20472, ο όποιος κερδίζει όλόκληρον τήν σειράν τών βιβλίων τής Βιβλιοθήκης τού «Μπουκέτου».

Οι κάτωθι έννέα άριθμοί, οί όποιοι κερδίζουν άνά έν βιβλίον τού περιφήμου μυθιστορήματος τού Πάλ Φεβάλ «Ο Καπετάν Φάντασμα» : 14672, 8971, 1798, 11422, 24444, 8796, 9893, 19864 καί 13113.

Επίσης πάντες οί άριθμοί, οί λήγοντες εις 72 (ήτοι εις τά δύο τελευταία ψηφία τού 1ου άριθμού 20472), κερδίζουν άνά έν Ήμερολόγιον τού «Μπουκέτου», τής άρσεσκίας τών τυχερών άναγνωστών μας.

Η 33η κλήρωσις τού Έβδομαδιαίου Λαχείου μας, θά γίνει καί πάλιν εις τά Γραφεία μας, τήν 11ην 'Ιουλίου. Όσοι επιθυμούν, δύνανται νά παρευρεθούν.

Επίσης όσοι τών άναγνωστών τών επαρχιών κερδίζουν βιβλία, πρέπει νά μ'ς στείλουν τά σχετικά δελτία με τούς κερδίζοντας άριθμούς, άναγράφοντας επί τού δελτίου τό όνομα των καθαρά, θά παραλάβουν δέ τά βιβλία των από τά Ύπαρχακτορεία τής επαρχίας των, εις τά όποια θ' άποσταλή — επί τούτου — μετά σχετικού όνομαστικού καταλόγου, καί έπεξηγηματική εργαλίσιο.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Οι κ. κ. Παύλος Χατζόπουλος Έρμούπολις, Α. Φαναριώτης Τούμπας 16 Θεσσαλονίκη, Στ. Βορρέας Βουλής 1 Άθήνας, Α. Καμπούρης Κοζάνη, Γ. Κουτσούρης Κόρινθος, Νίτσα Φουτουλάκη Εύεργης 48 Παλ. Φάληρον, Κική Κρητικού Καστοριά, Ι. Παπακωνσταντίνου Θεσσαλονίκη, Α. Σαμύλ Καβάλλα, Γ. Μάλλιος Πάτρα, Γ. Άναγνωστάτος Ίθάκη, Ι. Βασιάδης Μακρας Στούς 22 Πειραιεύς, Μαριάνθη Άντωνίου Κάτω Πετρώνα, Α. Παπαμυχαήλ Άθήνας, Εύδ. Μαρζίδου Θεσσαλονίκη, Ρ. Παπαδοπούλου Πειραιεύς, Μ. Θεοφιλοπούλου Άναλίας Ήλείας, έκέρδισαν άνά έν Ήμερολόγιον

τού «Μπουκέτου» τής άρσεσκίας των.

Η 34η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΜΑΣ

(Τά Δώρα)

Εις τήν 34ην κλήρωσιν τού Έβδομαδιαίου Λαχείου μας, ο 1ος άριθμός θά κερδίζει όλόκληρον τήν σειράν τών βιβλίων τής Βιβλιοθήκης τού «Μπουκέτου». Έννέα κατά σειράν άριθμοί θά κερδίζουν άνά έν βιβλίον τού περιφήμου μυθιστορήματος «Ο Καπετάν Φάντασμα». Επίσης πάντες οί άριθμοί οί λήγοντες εις τά δύο τελευταία ψηφία τού 1ου άριθμού θά κερδίζουν από ένα Ήμερολόγιον τού «Μπουκέτου», όποιος ή όποια έτους θέλουν, εκ τών εύρισκόμενων εις τήν Βιβλιοθήκην τού «Μπουκέτου».

Οι έν Άθήνας κερδίζοντες θά φέρουν τό φύλλον με τό έν αυτό δελτίον στα Γραφεία μας καί θά παίρνουν τά δώρα των. Οι έν τας επαρχίας θ' άποκόπτουν καί θά μ'ς στείλουν τά δελτία των καί θά λαμβάνουν τά δώρα των με τό Ταχυδρομείον ή μέσω τών Ύπαρχακτορειών μας. Κάθε άναγνώστης δύνανται νά αγοράζω καί δύο καί τρία φύλλα, γιά νά έξη περισσότερες έλπίδες κέρδους. Τά αποτελέσματα τών κληρώσεων δημοσιεύονται κάθε έβδομάδα σά φύλλα τού «Μπουκέτου».

Οι κερδίζοντες πρέπει νά σπεύσουν νά παραλάβουν τό δώρα τους έντός τριών μηνών. Άλλως δέν εύθύνόμεθα σχετικάς.

δέρατο.

—Ω! είπε ή Έλλεν σαστισμένη. Τά μαργαριτάρια!

—Είνε τά ψεύτικα αυτά! Μ' αυτά έπρόκειτο ν' ανταλλάξω τά άληθινά! Άλλά βλέπεις ως κι' αυτή ή Τύχη θέλει νά γίνει τίμιος άνθρωπος. Τά υπέρδωκα στην τσέπη μου κι' έδωσα στη μίσσες Ντίνσμορ τά άληθινά...

Με μιά άπότομη κίνησι ο Κόνραδ πέταξε τά μαργαριτάρια μέσα στις φλόγες τού τζακιού.

—...Τά μαργαριτάρια, σημαίνουν δάκρυα! είπε, ένδ έσφίγγε τήν Έλλεν στην άγκαλιά του.

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)
ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΜΟΥ

Μά ένας 'Ινδός, ένας Κομάγχις δεν πιάνεται έτσι εύκολα, δεν παραδίδεται εύκολα, κι' άς έχει νά κάμει με χίλιους έχθρους, μ' δόλοκληρο στράτευμα. 'Αμύνεται, μάχεται άπεγνωσμένα και μάλιστα μέχρι τελευταίας πνοής.

Τό ίδιο συνέβη και στην περίπτωση αυτή. 'Ο Κομάγχις πολεμιστής, βλέποντας πώς βρίσκεται μπρός σ' έχθρους και μάλιστα λευκούς, πήδησε κάτω απ' τ' αλόγιο του, τράβηξε τὸ μαχαίρι του και μ' ένα χτύπημα, έκοψε τὸ σχοινί του βρόγχου, πού τὸν κρατούσε σφιχτά από τὴ μέση.

'Ελευθερώθηκε έτσι και θά μᾶς ξέφευγε άσφαλώς, γιατί πήδησε σάν ζαρκαδι ανάμεσα στους θάμνους. Μά τὴν ίδια στιγμή, ένας απ' τούς συντρόφους μας, ρίχτηκε μπρός του, γιά νά τοῦ κόψει τὸ δρόμο.

'Ο 'Ινδός ὤωσε τὸ μαχαίρι του και τὸν χτύπησε.

'Ο σύντροφός μας λύγισε, έτοιμος νά πέση.

Μά εὐτυχώς τὸ χτύπημα ήταν έπιπόλαιο. Τὸ 'Ισπανικό μαχαίρι τοῦ 'Ινδοῦ είχε βρῆ τὴ σιδερένια πόρπη τῆς λουρίδας τοῦ παγουριού τοῦ 'Αμερικανοῦ κι' έτσι γλύστρησε, χωρίς νά τὸν σκοτώσει.

Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ 'Ινδός πήδησε πάλιν έμπρός γιά νά φύγει. Μά ήταν πειά άργά. Πέντ' -έξη σύντροφοί μας τὸν είχαν περικυκλώσει τώρα, ρίχτηκαν άπάνω του και, παρά τὰ λυσσασμένα χτυπήματα τοῦ μαχαίριού του, τὸν έρριξαν κάτω και τὸν κράτησαν ακίνητο σὸ ἔδαφος.

Οἱ σύντροφοί μου είχαν διάθεσι νά τὸν ξεμπερδέψουν. Μερικοί μάλιστα απ' αὐτούς, είχαν σηκώσει κιόλας τὰ ξίφη τους, γιά νά τὸν κατακομματιάσουν, άλλ' εὐτυχώς πρόλαβα και τούς συγκράτησα. Δέν ήθελα νά θανατωθῇ ὁ άνθρωπος αὐτός.

Καί πάλιν νά τοῦ χαρίσουν τὴ ζωή.

Τί θά τὸν έκάναμε ὅμως; Αὐτὸ μᾶς άπασχολοῦσε τώρα. Θά ήταν βέβαια τρέλλα νά τὸν άφήσουμε ελεύθερο. 'Επρεπε συγχρόνως νά τραβήξουμε έμπρός. Γι' αὐτὸ κι' έμεις τὸν δέσαμε γερὰ σὸν κορμὸ ἑνὸς δέντρου, έτσι πού νά μὴν εἶνε δυνατόν νά ελευθερωθῇ μόνος του. Τὸν άσφαλή και βέβαιον τρόπο δεσίματος, πού μεταχειριστήκαμε σὴν περίπτωσι αὐτή, μᾶς τὸν έδειξε ὁ Στάνφιλδ, πού ήξερε από τέτοια πράγματα, σάν τέλειος γνώστης τῆς ζωῆς τῶν δασῶν πού ήταν. Τὸ πὼς δέσαμε τὸν αἰχμάλωτό μας, άξίζει, μά τὴν αλήθεια, νά περιγραφῇ.

Διαλέξαμε ἕνα δέντρο με κορμὸ τόσο παχύ, ὥστε ὁ 'Ινδός μόλις νά μπορῇ νά τὸν αγκαλιάσει, άν τέντωνε τὰ χέρια του γύρω απ' αὐτόν. Τὸν δέσαμε λοιπὸν σὸν κορμὸ τοῦ δέντρου, με τὸ στήθος πάνω σ' αὐτόν κι' έπειτα δέσαμε τούς καρπούς τῶν χειρῶν του με λουριά από άκατέργαστο δέρμα, τὰ ὁποία είχαν τρύπες και κουμπώνανε μαζί τὸ ἕνα με τὸ ἄλλο. Κατὰ τὸν ίδιο τρόπο δέσαμε και τὰ πόδια του, λίγο πάνω απ' τούς αστραγάλους. Κι' έπειτα δέσαμε τὴς άκρες τῶν λουριῶν αὐτῶν άπάνω σὲ πασσάλους, τούς ὁποίους έμψέξαμε σὴν γῆ. 'Ετσι δεμένος ὁ αἰχμάλωτός μας, ήταν άδύνατο νά συρθῇ γύρω απ' τὸ δέντρο, νά

—'Ελευθερῇ !... Κοντά μου !... Γιά πάντα !...

τρίψῃ τὰ δεσμά του και νά τὰ σπάσει. 'Όσο γιά τὸν κόμπο, μπορῶ νά πῶ με βεβαιότητα, ὅτι ήταν άριστοῦργημα σὸ εἶδος του, ὅτι ὁ καλύτερος νευτικός δέν θά μπορούσε νά τὸν λύσει!

Εἴχαμε σκοπὸ νά περάσουμε ξανά απ' τὸ μέρος αὐτὸ και νά ελευθερώσουμε τὸν 'Ινδὸ. 'Ετσι εἶπα ἐγὼ τουλάχιστον μέσα μου, άλλ' ὁμολογῶ τώρα ὅτι εἶχα κάνει μιά σκέψι έπιπόλαη, και λέω έπιπόλαη, γιατί δέν τολμῶ νά τὴν ὀνομάσω έγκληματική. Καί βέβαια έγκληματική ήταν ἡ σκέψι μου, γιατί καθόλου δέν εἰμαστε σίγουροι πὼς θά ξαναπερινοῖσασμε απ' τὸ μέρος εκείνο. 'Αλλά σᾶς ὀρκίζομαι πὼς εκείνη τὴν ὥρα δέν μοῦ πέρασε καθόλου ἡ ἰδέα τῆς άπανθρωπίας, πού μοιραίως θά συνέβαινε. 'Εκείνες τὴς στιγμές ὅ νους μου ήταν βαρὺς απ' τὴν φροντίδα πού εἶχα γιά τὴν τύχη πού περιέμενε τὴν 'Ιζολίνα και γι' αὐτὸ δέν σκέφθηκα τὸ τέλος πού θά εἶχε ὁ 'Ινδός, δεμένος σὸ δέντρο, άν δέν ξαναπερινοῖσασμε νά τὸν ελευθερώσουμε.

Πρέπει νά προσθέσω άκόμη, ὅτι τὸν δέσαμε μακριά απ' τὸ μέρος πού τὸν πιάσαμε, γιά νά μὴ τὸν βροῦν οἱ σύντροφοί του. 'Αν γινόταν αὐτὸ, θά ὑπῆρχε μεγάλος κίνδυνος ν' άποκηρύξουν τὰ σχέδιά μας. Ναί, γιά νά μὴ μᾶς χαλάσουν τὸ σκοπὸ μας οἱ σύντροφοί του, φροντίσαμε νά βρίσκεται ὁ αἰχμάλωτος μακριά απ' τὸ μονοπάτι, τόσο μακριά, ὥστε νά μὴν εἶνε δυνατόν ν' άκουσθοῦν ἡ φωνῆς του ὡς αὐτὸ.

Πάντως ὅμως, δέν τὸν άφήσαμε ὁλομόναχον. Θάγε τὴ συνοπριά ἑνὸς αλόγου. 'Όχι ὅμως τοῦ δικού του, γιατί κάποιος απ' τούς στρατιώτες μου εἶχε τὴν έμπνευσι νά τοῦ τὸ πάρει.

'Ο Στάνφιλδ, συγκεκριμένα, ὁ ὁποῖος δέν εἶχε τόσο καλὸ αλόγο, έπρότεινε σὸν 'Ινδὸ μιά ά γ ο ρ ά -έτσι τὴν χαρακτήρισε ὁ ἴδιος- τὴν ὁποία ὁ αἰχμάλωτός μας δέν εἶχε τὸ δικαίωμα νά άπορρίψῃ. 'Ετσι ὁ Στάνφιλδ, άφοῦ ἔδωσε ἕνα δέντρο τὸ γέρικό κι' άνήμπορο αλόγο του, πήρε τὸ αλόγο τοῦ Κομάγχι και διεκήρυξε ὅτι απ' τὴ στιγμή εκείνη... θά ήταν φίλος ὁλων τῶν Κομαγχιών!

'Όταν ετοιμαζόμαστε νά φύγουμε, γιά νά ξεακολουθήσουμε τὸ δρόμό μας, πέρασε άξαφνα απ' τὸ μυαλό μου μιά φανταστική ἰδέα. Σκέφθηκα πὼς μπορούσα κι' ἐγὼ νά κάνω μιά ανταλλαγή γῆ έπικερδῇ με τὸν αἰχμάλωτό μας, ὅχι ὅμως ανταλλαγῇ αλόγων, άλλὰ τὸν ἴδιον μας τὸν ἑαυτῶν, τῶν σωμάτων μας!

Καθὼς εἶπα και προηγουμένως, εἶχα συλλάβῃ ἡδὴ τὸ σχέδιό μου γιά τὴν άπολύτρωσι τῆς μητρί μου. Τὸ εἶχα σκεφθῇ τὴ νύχτα και σὸ δρόμο εἶχε άρμώσει σὸ νοῦ μου.

Τί θά ἔκανα δηλαδή; Τὸ σχέδιό μου χρειαζόταν τολμή, περισσότερη τολμή, παρά πεινρία.

Μετά τὴν σύλληψι τοῦ 'Ινδοῦ, μοῦ εἶχε ρθῇ σὸ νοῦ τὸ ἔξῃς επικίνδυνο παιχνίδι: Νά μεταμεινωτὼ και νά εἰσχωρήσω νύχτα σὴν κατασκήνωσι τοῦ 'Ινδοῦ, ὅταν θά νύχτωνε.

'Αν αὐτὸ πετύχαινε, άν δέν με καταλάβαιναν, τὸ σχέδιό μου θά εἰδηριάζε. Θά πλησιάζα μετὰ πὸ τὴν 'Ιζολίνα, θά τὴν ελευθερώνα από τὰ δεσμά της και θά εἰφεύγαμε μαζί...

'Α, Θεέ μου, θά έπραγματοποιή-

ΤΟΥ ΜΕΤ'Ν ΡΗΤ

ήταν άσχετο ὁ πόθος μου αὐτός;...

Ἡ 'Ιζολίνα έλευθερῇ!... Κοντά μου... Γιά πάντα!... 'Ελευσε τὰ μάτια μου και τὴν έβλεπα άκουμπισμένη σὸν ὦμο μου, ελεύθερη, έξαντλημένη απ' τὴς περιπέτειες, άλλὰ κι' εὐχαριστημένη...

Και, ὁ Θεός θά με βοηθοῦσε. 'Ημεις ἡ αἰχμαλωσία τοῦ 'Ινδοῦ δέν ήταν μιά εὖνοια τοῦ ποταμοῦ μου; Μοῦ έστειλε τὸν Κομάγχι αὐτόν γιά νά με διαλύσῃ σὸ σχέδιό μου.

'Όπως εἶπα, τὸ σχέδιό μου ήταν νά εἰσχωρήσω νύχτα σὴν κατασκήνωσι τῶν 'Ινδῶν, φορώντας τὰ ρούχα τοῦ αἰχμαλώτου τοῦ Κομάγχι και ν' άρπάξω τὴν 'Ιζολίνα.

Βέβαια, τὸ πράγμα δέν ήταν καθόλου εύκολο. Ἡ 'Ιζολίνα θά έπεθλέπετο άγρύπνως απ' τούς 'Ερυθροδέρις και πρό πάντων από τούς δυὸ άθλίους, πού τὴν ποθοῦσαν, τὴν κάνουν δική τους.

Βά με άντελμαθάνοντο λοιπὸν και θά με κυνηγοῦσαν. 'Αλλ' ὁμολογῶ σὴν γρηγοράδα τῶν ποδιῶν τοῦ αλόγου μου. 'Εγὼ ὁ Μόρας μου θά μ' έβγαζε κι' αὐτὴ τὴ φορά άσπροπρόσωπο, θά με γλύτωνε απ' τὸν κίνδυνο.

—'Νά πάρῃς μαζί σου τὸ μαχαίρι και τὸ πιστόλι σου, μοῦ εἶπε ὁ γέρο Ρούθης.

—'Αὐτὸ ν' άκούγεται, τοῦ άπάντησα.

—'Όσο γιά μᾶς, σύντροφε, θά παραμονεύουμε, σ' άρκετὴ πλάσι ὁ ένας από τὸν ἄλλο, σὸ δρόμο πού θά πάρῃς φεύγοντας, με τὴν κατασκήνωσι τοῦ γέρο. Μόλις οἱ 'Ινδοὶ πού εἰς κυνηγοῦν πλησιάσουν, θά τὰς ρίξουμε και θά σ' άκολουθήσουμε.

'Ακουσε τὸ γέρο Ρούθης παρακινητικά.

'Ο γρηναῖος κυνηγὸς ήξερε καλά τὴς συνήθειες τῶν 'Ινδῶν και ἡ συμβουλή του ήταν πολύτιμη.

—Τὸ πᾶν, μοῦ εἶπε άκόμη, θά νά τρυπήσῃς σὸ κέντρο τῆς κατασκήνωσεως τῶν 'Ινδῶν. 'Όταν άνακατευτῇ μαζί τους, θά εἶσαι άρκετὰ άσφαλής. 'Αντιθέτως θά σου πῶν πολλοὶ, ὅσο νά περᾶς, τούς φρουρούς, πού εἶχαν γύρω σὴν κατασκήνωσι και πὸ πολλὴ άκόμα ὁρμή νά περάσῃς απ' τὸ μέρος, πού δόκουν τ' άλογά τους...

—Τ' άλογά τους! εἶπα ξεακουμένος.

—Ναί, τ' άλογά τους, λοιπὸν. 'Α, δέν ξέρεις τί διακατεπάδα εἶνε τ' άλογα τῶν 'Ερυθροδέριων! Μυρίζουν τούς λευκοὺς καλύπτουν τὰ πόδια τῶν 'Ινδῶν και τούς κάνουν περισσότερο από τούς λευκούς τὸν ἑαυτῶν. Προσοχή λοιπὸν τῶν αλόγων, σύντροφε!...

Δέν πέρασε πόσο άναποῦν αὐτοὺς τούς διαβολοῖνδους τ' άλογά τους, και τὰ βασανίζουν και τὰ ταλαιπωροῦν, αὐτὰ τούς μένουν κατὰ και άποσιωμένα. 'Επίσης πρέπει νύχης τὸ νοῦ σου, απ' τὰ σκεπτά τῶν Κομαγχιών, άν ὑπάρχουν τέτοια σὴν κατασκήνωσι. Εἶνε ἄλλοι στανάδες πάλιν αὐτοί. Μυρίζουνται άμέσως τὸν λευκὸ, ὅσο κι' άν εἶνε μεταμφιεσμένος και τοῦ ρίχνονται πάνω ὡς ὅταν τὸν εἰσχωρῇ. Εἶνε άδύνατον νά φαντασθῇ λογική, τί μίσος αισθάνονται γιά τούς λευκοὺς οἱ σκύλοι τῶν 'Ερυθροδέριων!

Εἰς μὴ δώσουμε έτσι, πλησιάζουμε τὸν αἰχμάλωτό μας Κομάγχι και έξετάσαμε τὴ στολή του. Εὐτυχῶς φοροῦσε πᾶν τὸν χρειαζόμενον γιά νά μεταμφιεστῇ. Τὰ ψηλά του παπούτσια έέρσαν επάνω διάφορα στολίσια και μαργαριτάρια, μὴν ἔχοντας ἄλλο. Τοῦ πήρα τὰ παπούτσια, τὰ κοκκινοβαμένα, και τὸν ἔβαλα σὴν στολή μου, τὸ περιδέραιό του από δόλοευκα δόντα, και τὸν ἔβαλα σὴν στολή μου, τὸν μαυρὸ του, πού ήταν από δέρμα κι' ὅτι φοροῦσε και μοῦ ήταν άπαραίτητο.

Καί τώρα πρέπει ν' άποκτήσω και χρῶμα 'Ινδοῦ, εἶπα. —Τί αὐτὸ σκοτίζεσαι; μοῦ άπάντησε ὁ γέρο Ρούθης. Θά σου προμηθεύῃ τὴς βαφές πού χρειαζόσαι ὁ αἰχμάλωτός μας.

—'Ο αἰχμάλωτός μας! Πῶς; —Εἶνε άπλούστατο, σύντροφε. Κανένας 'Ινδός δέν έκστρατεύεται χωρίς τὴς βαφές του, διάβολε!

Δέν προχωροῦσαμε και πολὺ γρήγορα. Πηγαίναμε σιγά-σιγά και με πολὺ προφύλαξι.

Δέν προχωροῦσαμε και πολὺ γρήγορα. Πηγαίναμε σιγά-σιγά και με πολὺ προφύλαξι.

Δέν προχωροῦσαμε και πολὺ γρήγορα. Πηγαίναμε σιγά-σιγά και με πολὺ προφύλαξι.

Δέν προχωροῦσαμε και πολὺ γρήγορα. Πηγαίναμε σιγά-σιγά και με πολὺ προφύλαξι.

Δέν προχωροῦσαμε και πολὺ γρήγορα. Πηγαίναμε σιγά-σιγά και με πολὺ προφύλαξι.

Δέν προχωροῦσαμε και πολὺ γρήγορα. Πηγαίναμε σιγά-σιγά και με πολὺ προφύλαξι.

Δέν προχωροῦσαμε και πολὺ γρήγορα. Πηγαίναμε σιγά-σιγά και με πολὺ προφύλαξι.

Δέν προχωροῦσαμε και πολὺ γρήγορα. Πηγαίναμε σιγά-σιγά και με πολὺ προφύλαξι.

Δέν προχωροῦσαμε και πολὺ γρήγορα. Πηγαίναμε σιγά-σιγά και με πολὺ προφύλαξι.

Δέν προχωροῦσαμε και πολὺ γρήγορα. Πηγαίναμε σιγά-σιγά και με πολὺ προφύλαξι.

Δέν προχωροῦσαμε και πολὺ γρήγορα. Πηγαίναμε σιγά-σιγά και με πολὺ προφύλαξι.

Δέν προχωροῦσαμε και πολὺ γρήγορα. Πηγαίναμε σιγά-σιγά και με πολὺ προφύλαξι.

Δέν προχωροῦσαμε και πολὺ γρήγορα. Πηγαίναμε σιγά-σιγά και με πολὺ προφύλαξι.

Μιλώντας έτσι ὁ Ρούθης, έσκυψε, πήρε τὸν κεντητὸ σάκκο τοῦ 'Ινδοῦ, τὸν άνοιξε κι' έβγαλε από μέσα ἕνα πλῆθος πέτονες θήκες, μέσα στὴς ὁποῖες ὑπῆρχαν ὅλες ἡ βαφές πού μᾶς χρειαζόντουσαν γιά τὴν μεταμφίεσί μου.

'Υπήρχε άκόμα εκεί μέσα κι' ἕνας μικρὸς καθρέφτης, ὁ Θεός ξέρει από πού άρπαγμένος, κι' ἕνα πρωτότυπο ξυράφι!...

—'Ολ' αὐτὰ τὰ σῦνεργα, μοῦ εἴγησε ὁ Ρούθης, δέν λείπουν ποτέ από ἕναν 'Ινδὸ, ὅταν έκστρατεύει...

Χωρὶς νά χάσω καιρὸ, ξύρισά τὰ μουστάκια και τὰ γένεια μου, τὰ ὁποία είχαν μεγαλώσει τρομερά, κατὰ τὴς τελευταῖες ἡμέρες. Κατόπιν ὁ γέρο Ρούθης άνέλαβε νά με χρωματίζει, ἔχοντας γιά μοντέλο τὸν Κομάγχι αἰχμάλωτο. Με τὴ βοήθεια τοῦ Γάρεϋ, ἡ δουλειά αὐτὴ τελείωσε γρήγορα.

Τί θαῦμα!...

'Ημουν έντελῶς άγνώριστος πλέον, ὁ καθένας θά μ' έπαρνε γιά 'Ινδὸ Κομάγχι...

Κι' ὅμως, κάτι έλειπε άκόμα από τὸ στολισμό μου. 'Ελειπε τὸ κυριώτερο. Μούλειπαν τὰ μακριά, κατσαρά μαλλιά, πού έφεταν άφθονα στούς ὤμους τοῦ Κομάγχι αἰχμάλωτου.

—Καί τώρα τὴν περρούκα! φώναξε ὁ γέρο Ρούθης.

Καί, γυρίζοντας σὸ Γάρεϋ, τοῦ εἶπε:

—Βίλλη, εἶνε καλά τροχισμένο τὸ μαχαίρι σου;

—Σάν ξυράφι, άπάντησε ὁ Γάρεϋ.

—Φέρε μας λοιπὸν τὰ μαλλιά τοῦ λεβέντη αὐτοῦ.

Καί τοῦδειξε τὸν αἰχμάλωτο.

—Θά τοῦ τὰ κόψετε; ρώτησα.

—Θά τοῦ τὰ κόψουμε! φώναξε ὁ Ρούθης. 'Όχι δά. Θά τοῦ τὰ πάρουμε μαζί με τὸ δέρμα τοῦ κρανίου. Δέν μᾶς χρειαζόνται ιονάχα τὰ μαλλιά, άλλὰ δόλοκληρη περρούκα. 'Ευποός, Βίλλη, κάμε δὲ πᾶς σοῦ λέω.

'Ο Κομάγχις κύτταζε τὸ Γάρεϋ νά πλησιάζῃ μετὰ τὸ μαχαίρι σὸ νέοι, άτάσχατος.

'Ηταν άποφασισμένος νά πεθάνῃ σάν κύνρας.

Μά ὁ Γάρεϋ δέν ἔκαμε ὅπως τοῦ εἶπε ὁ γέρο Ρούθης. Λέν ἔνδαρε τὸ κρανίό τοῦ αἰχμάλωτου. Τοῦκοψε μόνον τὰ μαλλιά σὺρριζα και μᾶς τὰ έφερε.

Τὰ προσήμοσα κι' αὐτὰ σὸ κεφάλι μου, κι' έτσι ἤμουν πλέον ἕνας τέλειος ἕνας βέρος Κομάγχις πολεμιστής.

—Θαῦμα! Θαῦμα! μᾶς ὅλους τοὺς διαβόλους! φώναξε ὁ γέρο Ρούθης.

—Ναί, αὐθιγὸ θαῦμα! εἶπε κι' ὁ Γάρεϋ.

Κι' αλήθεια, εἶνε ζήτημα άν θά με καταλάβαιναν οἱ Κομάγχις μεταξὺ τῶν ὁπῶν θά τρυφῶνα. 'Αρκεί νά ξε-

φύγα απ' τ' άλογά τους. 'Όσο γιά τὰ σκυλιά τους, εἰπίζα πὼς δέν τὰ είχαν μαζί τους σὴν έκαταστάσι τους αὐτή, γιατί δέν είχαν διακρίνει τὰ ίχνη τους ποσθενά.

'Ο 'Ινδὸς αἰχμάλωτος παρακολουθοῦσε τὴν μεταμφίεσί μου με τὴν άκρῇ τῶν ματιῶν του και χαμογελοῦσε.

Γιατί τὸ ἔκαμε αὐτὸ γάχα; Εὔρισκε τὸ πράγμα άστεῖο ἢ θεωροῦσε ὡς άστεῖο τὸ σχέδιό μου και μαντεύοντας προκαταβολικῶς τί με περιέμενε, γελοῦσε γιά τὴν τύχη πού με περιέμενε;

—'Όπως κι' άν εἶχε τὸ πράγμα, ἐγὼ άδιαφόρησα έντελῶς. 'Ο στολισμός μου ήταν πειά έτοιμός. Φόρεσα και τὸ πλατύγυρο καπέλλο τῶν Κομαγχιών, τὸ ὁποῖο σπάνια βέβαια φοροῦν, άλλὰ μοῦ ήταν χρήσιμο γιά νά σκεπάζῃ τὸ πρόσωπό μου και νά συγκρατῇ τὰ ξένα μαλλιά πού φοροῦσα.

—Καί τώρα, έμπρός! φώναξε ὁ γέρο Ρούθης. Ξεκινήσαμε άμέσως, παρακολουθώντας τὰ ίχνη τῶν 'Ερυθροδέριων, οἱ ὁποῖοι δέν άπείχαν και πολὺ από τὸ μέρος πού βρισκόμαστε.

ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ ΤΩΝ ΙΝΔΩΝ

Δέν προχωροῦσαμε και πολὺ γρήγορα.

Πηγαίναμε σιγά-σιγά και με πολὺ προφύλαξι.

('Ακολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙ ΓΚΛΟΡΥ

(Μιά χαριτωμένη αυτοειογραφία της Μαρί Γκλорύ, της εδωικής και της πιο δρασερής απ' όλες τις Γαλλίδες «εντέτερες» της εδωικής)

Η Μαρί Γκλорύ σε ηλικία 4 ετών

Γεννήθηκα στη Νορμανδία, στην παλαιά κι ήσυχη πολι της Ρουέν. Εκείνη την εποχή μ' έλεγαν 'Αρλέττα Ζενύ. Σήμερα όμως όλος ο κόσμος το έχει ξεχάσει αυτό τ' όνομα. Όλοι με ξέρουν με το κινηματογραφικό ψευδώνυμό μου.

Μεγάλωσα μέσα σε μία άστική οικογένεια. Θυμάμαι πολύ καλά, ότι το μεγάλο έκρεμές μας δεν έμεινε ποτέ ξεκούρντιστο, ότι το ήμερολόγιο έδειχνε πάντα τη σωστή μέρα κι ότι τρώγαμε την ίδια πάντα ώρα το μεσημέρι και το θράδυ. Μη νομίζετε ωστόσο, ότι ήμουν ένα πολύ ήσυχο κορίτσι. Ήμουν ένα «αγοροκόριτσο» που έκανε άνω-κάτω το σπίτι και ξέσκιζε διαρκώς το φόρεμά του στους φράχτες και στα σύρματα των χωραφιών. Δεν θα ξεχάσω ποτέ, ότι κάθε θράδυ γυρίζα κατάκοπη από τα παιχνίδια κι ότι έβρινα και κοιμώμουν πάνω στο τραπέζι, πριν προφτάσω να πάω στο κρεβάτι μου. Με δυο λόγια ήμουν ένα ζωηρό κορίτσι, γεμάτο ύγεια, χαρούμενο πάντα και γελαστό. Δεν έκλαιγα ποτέ μου. Κι' αυτό, από πείσμα!

Μιά από τις μεγαλύτερες συγκινήσεις εκείνης της εποχής, την ένοιωσα όταν είδα για πρώτη φορά τη θάλασσα. Είχα μεγαλώσει ως τότε στην έξοχή κι' έτσι δεν είχα δη ποτέ μου τα κύματα της Μάγχης. Ένα καλοκαίρι λοιπόν, ήμουν ξηρόχρωνα, πήγαμε στη Διέπη. Τί εντύπωση πού μου έκανε η θάλασσα. Απόμεινα με το στόμα ανοιχτό. Ποτέ μου δεν είχα φανταστή, ότι μπορούσε να ήταν τόσο όμορφη! Όταν όμως η μητέρα μου θέλησε να με θουτήξει μέσα στα κύματα, έ, τότε τα πράγματα άλλαξαν απότομα, με τον χειρότερο τρόπο. Βρήκα τη θάλασσα άπαισία, πικρή και κρύα σαν τον θάνατο! Θέε μου, πώς ούρλιαξα από το φόβο μου!

Σήμερα ωστόσο είμαι μιά από τις καλύτερες κολυμβήτριες της Γαλλίας. Έχω μάλιστα και μερικά μικρά ρεκόρ. Φαντάζεστε λοιπόν τα γέλια που κάνω όταν συλλογίζομαι τον τρόμο που μου προέβλεψε η θάλασσα την πρώτη φορά.

Έπειτα, όταν γυρίσαμε από τη Διέπη, άρχισα να πηγαίνω στο σχολείο. Τον πρώτο καιρό μου άρεσαν περισσότερο τα παιχνίδια απ' όσα μαθήματα. Ύστερα όμως συνήθισα κι' έγινα καλή μαθήτρια. Ο μπαμπάς τότε ήταν στον πόλεμο. Ζούσα ήσυχα με τη μαμά κι' άκουγα πάντα τι μου έλεγε. Πέρασαν έτσι μερικά χρόνια. Το όνειρό μου τότε ήταν να γίνω... δακτυλογράφος. Πήγαινα σε μιά εμπορική σχολή και παρακολουθούσα με μεγάλη προσοχή τα μαθήματά μου. Δακτυλογράφος! Ήταν μήπως κανένα άσχημο επάγγελμα;

Στις 11 Νοεμβρίου του 1918, η διευθύντρια της Σχολής μας μπήκε άφαινα στην τάξη και μ'αίεσε:

—Δεσποινίδες! Ο πόλεμος έτελειωσε!

Για μιά στιγμή, παγώσαμε όλες από την κατάπληξη. Μά ήταν δυνατόν; Είχε τελειώσει ο πόλεμος; Κι' άφαινα, όλες μαζί, καταλάβαμε τί εσήμαιναν τα λόγια της διευθύντριας μας και ξεσπάσαμε σε άπεριγραπτες φωνές χαράς!

Η Μαρί Γκλорύ, την εποχή που εθραβεύθη στα Καλλιτεία

Όλες είμαστε εξαλλες από τον ένθουσιασμό μας!...

Όταν γύρισε ο μπαμπάς από τον πόλεμο, μ' έστειλε για ένα χρόνο στην Άγγλία. Ήθελε να συμπληρώσω τις σπουδές μου. Μά το οικοτροφείο εκείνο του Λονδίνου ήταν πολύ αυστηρό κι' έμοιαζε σαν φυλακή. Ή μόνη χαρά μου ήταν όταν πήγαινα κάθε Κυριακή στο θέατρο. Και τί χαρά! Είχα γνωρίσει έναν νεαρό μουσικό κι' ήμουν τρελλά έρωτευμένη μαζί του. Αλλά ήταν ο πρώτος μου έρωτας, ένας έρωτας ρομαντικός, με διαρκείς συγκινήσεις, άπογοητεύσεις και δάκρυα. Δεν μπορείτε όμως να φαντασθείτε πόσο εύκολα τον ξέχασα. Άκόμη κι' εγώ ήθελα έμεινα κατάπληκτη! Αυτό το θαύμα ωστόσο δεν το χρεώσω σε κανέναν άλλον, παρά μονάχα στο Παρίσι.

Ή ζωή μου τώρα είχε αλλάξει τόσο πολύ. Τις πρώτες μέρες της επιστροφής μου στη Γαλλία, τις πέρασα στο Παρίσι, χαζεύοντας τη Νότρ-Ντάμ, την Άρκ ντε Τριόμφ και τον κήπο του Λουξεμβούργου.

Έπειτα, ένα ωραίο πρωί, οι γονείς μου με ρώτησαν:

—Τί έχεις σκοπό να κάνεις; Άρκετά γνώσεις το Παρίσι. Τώρα πρέπει να διαλέξεις ένα επάγγελμα. Θέλεις ακόμη να γίνεις δακτυλογράφος;

—Όχι, απάντησα στον πατέρα μου. Θά προτιμούσα να γίνω χορεύτρια της Όπερας...

—Όπως θέλεις, κόρη μου! Μά να μη τολμήσεις να ξαναπαρουσιασθείς μπροστά μου! Σύμφωνοι;

Ο μπαμπάς είχε γίνει κατακόκκινος από τον θυμό του. «Διάβολο! συλλογίσθηκα. Δεν πρέπει να τα χαλάσω με κανένα τρόπο με τους γονείς μου.»

Και την ίδια στιγμή, τους έπρότεινα:

—Θέλετε να γίνω μωδίστρα;

Ή μαμά έμεινε σύμφωνη. Εύρισκε ότι αυτό το επάγγελμα ταιριάζει εξαιρετικά στις γυναίκες. Ο μπαμπάς είχε μερικές αντιρρήσεις. Ήθελε να εκμεταλλευθώ τις σπουδές μου και να μπω σε μιά Τράπεζα. Στο τέλος όμως συμφώνησε κι' αυτός μαζί μου.

Δίχως να το ξέρω, ωστόσο, είχα διαλέξει ένα επάγγελμα, που δεν μου άρεσε καθόλου. Δεν θα μπορούσα ποτέ μου να φτιάξω ένα φόρεμα πάνω σ' ιδέες και το αποτέλεσμα, όπως θα διαρκώς τα υφάσματα. Άπέτυχα λοιπόν πανηγυρικά και μιά μέρα παράτησα τον Όικο Μόδερν της οδού Ριβόλ και ξαναγύρισα στο σπίτι μου.

Τί θα έκανα τώρα; Τιποτά! Δεν μπορούσα να σκεφθώ τίποτα...

Μιά μέρα έμαθα ότι γινόταν ένας διαγωνισμός Καλλιότης στη Χάρη.

«Α! Νά μιά όμορφη περιπέτεια!» συλλογίσθηκα. Και σαν Νορμανδή πού είμαι, δεν φοβάμαι διόλου τις περιπέτειες. Έλαβα λοιπόν κι' εγώ μέρος στα Καλλιτεία της Χάρης και για κακή μου τύχη ήρθα τελευταία!

Μά τί λοιπόν; Σ' έβλεπα τη ζωή θά έσημείωνα άποτυχίες. Αλλά το θά ήταν άνυπόφορο! Εύτυχώς όμως ότι ο Μωρίς ντε Βαλέφ, που ήταν φίλος του μπαμπά μου, με συμβούλεψε να μη χάνω το θάρρος μου τόσο εύκολα. Μου υπέδειξε μάλιστα ότι έπρεπε να λάβω κι' εγώ μέρος στα Καλλιτεία του Παρισιού! Στην αρχή, γέλασα από την καρδιά μου και του δήλωσα καθαρά ότι δεν είχα κανένα μιά όρεξη να δοκιμάσω κι' άλλη μιά άπογοήτευση. Έπειτα, όταν συλλογίσθηκα καλύτερα, είδα ότι δεν είχα να χάσω τίποτα κι' έτσι έλαβα κι' εγώ μέρος στα Καλλιτεία.

Ε, λοιπόν, θά το πιστέψετε; Ήρθα πρώτη! Μαζί με μένα πήρε ένα πρώτο βραβείο κι' η Σαρ...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΒΕΜΠΕΡ

ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙ

Ένώ περνούσα στο δρόμο, άκουσα τυχαίως την κυρία Σαρλοά να λήσ σε μιά γειτόνισσά της:

—Την έκλεισα μέσα και δεν θά την αφήσω να ξαναβγί έξω.

—Είσαι πολύ άστυρη, της είπε η γειτόνισσά της.

—Καθόλου, κυρά μου. Βρίσκω μόνον πως είνε πολύ μικρή άκόμα για να κάνει τέτοιες τρέλλες. Σχεδόν κάθε μέρα ο Σαρλοά, ο αντικρινός μάγκας, γυροφέρνει έδω κοντά και μόλις γυρίσω τις πλάτες μου, τρυπώνει γρήγορα στο σπίτι μου για τη μικρή φυσικά. Χθές όταν τους έπιασα πάλι τους δυο μαζί, σε κείνον έδειξα την πόρτα και της μικρής της είπα:

—Πρόσεχε, κακομοίρα, μην το ξανακάνεις αυτό γιατί θά σου δείξω εγώ!

...Τώρα κάθεται κλεισμένη μέσα. Θέλει να βγί έξω, ζητάει να με συγκινήσει, αλλά αυτό το γατήρι δεν θά της γίνη, σε θεοβαίων. Όταν περνά από κοντά της, μου ρίχνει ένα άγριο βλέμμα και θέλει να ριχτεί να μου θάλλη τα μάτια, όταν της λέω ορθά-κοφτά: —Όχι, δεσποινίς, δεν θά πιάς θήμα από δω! Μά να σού πώ: Άν τις κακομάθεις αυτές τις σουρλουλούδες, θάχης κακά ξεμπερδέματα. Ξεπορτίζουν, περνούν δλη τη νύχτα έξω και γυρίζουν, ο Θεός ξέρει σε τί χάλια, χωρίς να λογαριάζουνε και το ξύλο πού τρών πολλές φορές. Έγώ την έχω χαϊδεμένη τη δική μου, αλλά σοσ γι' αυτό το ζήτημα δεν της χαρίζω κάστανα...

—Συγγνώμη, κυρία Σαρλοά, της είπα πλησιάζοντας, μιλάτε για την κόρη σας;

—Όχι, κύριε, μου απάντησε, μιλά για τη σκύλα μου!...

Ύστερα από μιά εβδομάδα, ένώ περνούσα στο δρόμο άκουσα τυχαίως πάλι την κυρία Σαρλοά να λήσ στη γειτόνισσά της:

—Εγινε άφαντη από την περασμένη εβδομάδα. Ρώτησα δλο τον κόσμο μήπως την είδαν κι' όλοι μου άποκρίθηκαν: «Έπρεπε να της περάσης άλυσίδα στο λαιμό!» Την είχα εγγραφεί πειά, όταν χτές θλέπω στην πόρτα μου ποιά νομίζεις;

—Αυτή την ίδια, δεν είνε έτσι; —Ακριβώς. Είχε τ' αυτιά της κατεβασμένα. Πάγων κι' εγώ το σκουπόξυλο στο χέρι και της φωνάζω:

—Α! παληοθρόμα!... Α, ά λανιάρη!... Α, κτήνος!... Σύρε τώρα να κοπροσκυλιάσης...

...Και την άρχίζω πού λές με το σκουπόξυλο ώσπου με πόνεσαν τα χέρια μου. Πηδούσε ως εκεί ψηλά κι' ούρλιαζε, δλη την ώρα πού την έδερνα. Τώρα κοιμάται στην άκρη της κουζίνας. Πιστεύω ότι αυτό το μάθημα θά το θυμάται σ' όλη της την ζωή.

—Συγγνώμη, κυρία Σαρλοά, της είπα πλησιάζοντας πάλι, μιλάτε για τη σκύλα σας;

—Όχι, κύριε, μου απάντησε η κ. Σαρλοά, μιλά για την κόρη μου!...

ΠΙΕΡ ΒΕΜΠΕΡ

Ναί, άρχισα να καταλαβαίνω.

Ο καλός μου Λετράνς ήταν τρελλός! Τον κύτταξα τώρα με τρόπο και κατάπληξη. Μά αχού δεν το καιγόταν καρδί για τις σκέψεις πούκανα εις θάρος του. Μεθυμένος από χαρά ο καλός φίλος μου, συνέχισε:

—Λοιπόν, Μαρί, όδωσε προσοχή! Με το συμβόλαιο αυτό άνεθαίνεις στους ούρανους, γίνεσαι άσ τηρ!

—Αστήρ!... Αστήρ!... Άρχισα να καταλαβαίνω, μά δεν τολμούσα και να πιστέψω σε μιά τόσο μεγάλη εύτυχία. Και μόνον όταν ο Λετράνς μου έβαλε το συμβόλαιο κάτω από τη μύτη και το διάβασα, μόνον τότε κατάλαβα τί είχε πετύχει προς χάριν μου ο καλός μου φίλος και λίγο έλειψε να λιποθυμήσω από χαρά, από εύτυχτα...

Έτσι έγινε άσ τηρ, άγαπητοί μου φίλοι, έτσι κατέκτησα τον κινηματογράφο.

Η Μαρί Γκλорύ

—Όχι, κύριε, μου απάντησε η κ. Σαρλοά, μιλά για την κόρη μου!...

Βερνόν. Εκείνη όμως άνεκτήρηθη Καλλονή της Κυα...

Και τώρα θά σάς πώ ένα μυστικό: κι' οι δυο μας θά θεώ...

Έχετε δέ γιατί; Γιατί εγώ τουλάχιστον δεν περίμενα τίποτα...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

...Κι' άρα τίποτα, με άγκαζάρισε για να «γυρίσω» ένα ρόλο...

**ΕΛΛΗΝΙΚΑ
ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ**

Παραλήφθησαν **ΕΜΠΡΙΜΕ** εις όλα
τά νεώτερα σχέδια και χρωματισμούς.
Εις εξαιρετικές τιμές **ΚΡΕΤΤΟΝ ΕΜ-
ΠΡΙΜΕ**.
Πλευσιωτάτη ποιότητα **ΣΕΜΙΣΙΕ**.
Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
Ερμού 3. — Πλατεία Συντάγματος
Τηλ. 20899

Η αρχαιότερα και ανώτερα εν Βαλκανίσις **ΣΧΟΛΗ ΚΟ-
ΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ**, διευθυνόμενη παρὰ
τοῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ και ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Ἀμφότε-
ροι ἐν Παρίσισις ἐπὶ τριετίαν σπουδάσαντες εἰς τὴν **ACADE-
MIE NATIONAL DE COUPE DE PARIS** και τὴν **Σχολὴν
NAPOLITAINE**.

Τελεία ἐκμάθησις ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν.
Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστήρια
τῶν, ἐδὲς Βουλῆς και Ἡπίτευ ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

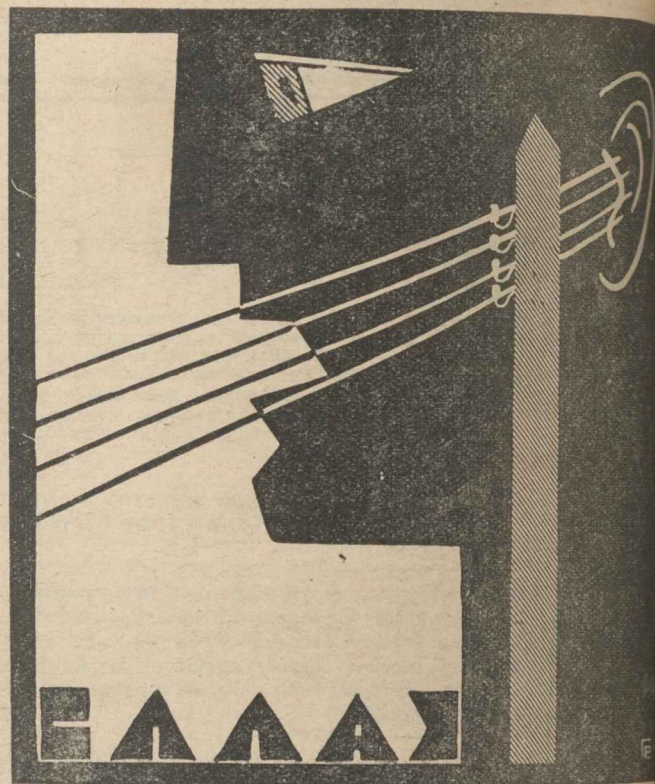
“ΜΥΡΑΝΤΑ,”
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ
ΜΥΡΟΠΟΙΤΑΣ
ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΛΕΚΑ 2
ΧΗΜΙΚΟΣ
Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182

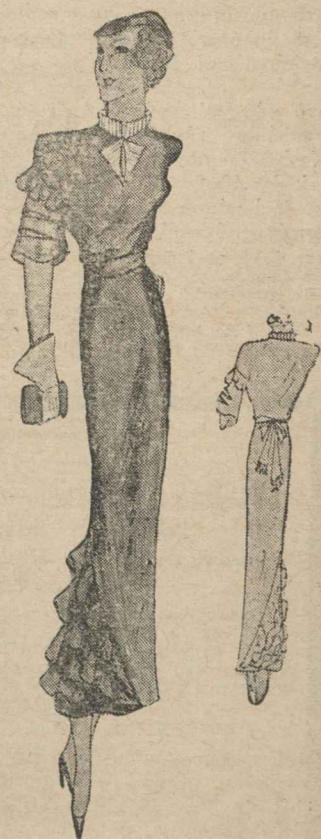
Γ. Ν. Μουμουτζής
Ἱατρός Δερματολόγος
Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς
ἰδιαίτης Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ
κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται
Ὁδὸς Κεφαλληνίας και Τεγέας 1
Ὡραὶ 8-11 π.μ. και 5-7 μ.μ.

Συνιστῶμεν τὴν **ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ** τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑφηγητοῦ
τῆς Ὁφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανε-
πιστημίῳ.
Μενάνδρου 27—Ἀθήναι. Τηλ. 1-60

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ
ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΤΑΞΗΣ,
ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Ὁ πῶς μεγαλειότερος πόθος
κάθε κοσμικῆς κυρίας καὶ τὸ πῶς
γλυκὸ ὄνειρο κάθε δεσποινίδος
εἶνε πῶς νὰ γίνῃ ὠραία, πῶς νὰ
γίνῃ κομψή και νὰ ἐπισφύρῃ τὴν
θαυμασμὸν στίς διάφορες δεξι-
σεις και συναναστροφάς. Αὐτὸ
θὰ τὸ ἐπιτύχουν ἂν ἐμπιστευθῶν

τις **ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ** καὶ
στήν

Δ^Α ΜΑΝΩΛΕΑ

Τὰ περισσότερα φο-
ρέματα, δείγματα Παριζιάνικας
καλαισθησίας και μοντέρνας
ἐξέρχονται ἀπὸ τὸν Καλλιτεχνι-
κὸν τῆς Οἴκου.

11 ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ 11

ΜΕΓΑ ΛΑΧΕΙΟΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,” - “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,”

ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΜΑΣ ΛΑΧΕΙΟ
ΔΩΡΑ 500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ” — “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ” Εἶναι τὸ ΜΕΓΑΛΕΥΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ
— ΤΟ ΤΟΝΙΖΟΜΕΝ — ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟ

Οἱ συμμετέχοντες εἰς τὸ ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΩΝ ΛΑΧΕΙΟΝ “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ” — “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”, καθ’ ὃν τρόπον ὑπεδείχμεν εἰς προηγού-
μενα φύλλα, θὰ κερδίσουν τὰ εἴδη μεγάλα καὶ πλούσια ΔΩΡΑ :

Ο Α' ἀριθμὸς θὰ κερδίῃ 1 αὐτοκίνητο
5 θέσεων, κλειστὸ, ἀξίας... Δρχ. 150.000.—
Ο Β' 1 εὐκίνητο στὴ θέσι “Κεοπόνια”
ἐπιστὸν τῶν “Ἠλυσίων”, ἰδιοκτησία τοῦ
Νεοκλή τοῦ κ. Κ. Ι. Θεωδωροπούλου
πληγῶν 464, ἀξίας... ” 50.000.—
Ο Γ' 1 ραδιόφωνο, μὲ πλήρη ἐγκατάστα-
σιν, ἀξίας... ” 15.000.—
Ο Δ' 1 τάπητα πολυτελεῖας, ἀξίας... ” 8.000.—
Ο Ε' 1 γραμμόφωνο, ἀξίας... ” 4.000.—
Ο ΣΤ' 1 γραμμόφωνο φορητὸν, ἀξίας... ” 2.500.—
Ο Ζ' 1 γραμμόφωνο φορητὸν, ἀξίας... ” 2.500.—
Ο Η' 1 ἐνδυμασίαν ἀνδρικήν, ἀξίας... ” 2.500.—
Ο Θ' 1 ἀδιδέρχο ἀνδρικό, ἀξίας... ” 1.500.—
Ο Ι' 1 ἀδιδέρχο γυναικεῖο ἀξίας... ” 1.500.—
Ο ΙΑ' ὕψασμα ἀνδρικό, ἀξίας... ” 1.500.—
Ο ΙΒ' ὕψασμα γυναικεῖο, ἀξίας... ” 1.500.—
Ο ΙΓ' ὕψασμα μεταξωτό, ἀξίας... ” 1.500.—
Ο ΙΔ' ὕψασμα μεταξωτό, ἀξίας... ” 1.500.—
Ο ΙΕ' 1 ντουζίνα πλάκες γραμμοφώνου.

ἀξίας... ” 1.500.—
Ο ΙΣ' 1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας... ” 1.000.—
Ο ΙΖ' 1 γυναικεῖο καπέλλο, ἀξίας... ” 1.000.—
Ο ΙΗ' 1 γυναικεῖο κορσέ, ἀξίας... ” 500.—
Ο ΙΘ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας... ” 500.—
Ο Κ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας... ” 500.—
Ο ΚΑ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας... ” 500.—
Ο ΚΒ' 1 ἑμπρέλλα ἀνδρική, ἀξίας... ” 500.—
Ο ΚΓ' 1 ἑμπρέλλα γυναικεῖα, ἀξίας... ” 500.—
600 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν ἐκδόσεών μας,
Βιβλιοθήκης “Μπουκέτου”, ἀντὶ Δρχ. 225,
ἀξίας... ” 135.000.—
500 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν Ἡμερολογίων,
Δρχ. 200, ἀξίας... ” 100.000.—
200 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν διδύλιον “Καπετὰν Φάν-
τασμα”, ἀξίας... ” 12.000.—
100 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἓν διδύλιον “Καπετὰν Βρυ-
κόλακας”, ἀξίας... ” 3.000.—
500.000.—

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,” — “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,”

ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 12 Ἰουλίου 1934.

This is an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

Τὸ Ἑβδομαδιαῖον Λαχεῖο μας παραμένει ὡς ἔχει, ἐφ' ὅσον μάλιστα οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς αὐτὸ ἀναγνώσται μας
καὶ ἀπαύτως εὐχαριστήμενοι καὶ ἀρκετὰ δῶρα κερδίζουν ἑβδομαδιαίως.

ΚΕΡΔΗ ΜΕΓΑΛΑ ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ ΘΥΣΙΑΣ ΑΠΟΚΤΩΜΕΝΑ

Τὸ “Μπουκέτο” καὶ ἡ “Οικογένεια” εἶνε τὰ μόνα περιοδικὰ ποὺ προσφέρουν τόσα δῶρα στοὺς ἀναγνώστας τῶν.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”

ΚΛΗΡΩΣΙΣ 34^Η

006955

ΑΘΗΝΑΙ, 12 Ἰουλίου 1934.

Ἡ κλήρωσις τοῦ παρόντος Ἑβδομαδιαίου Λαχεῖου θὰ ἐνησυχηθῇ εἰς τὸ φύλλον τῆς 26ης Ἰουλίου ε. ε.
This is an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

ΑΧΙΛ. Κ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 5

ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. 23 038

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
ΚΑΡΥΤΣΗ 14

ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ-ΕΙΔΗ ΕΠΙΠΛΩΣΕΩΝ

ΧΑΡΤΙΑ ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΔΑΣ ΤΟΙΧΩΝ

ΔΙΑΚΟΣΜΗΣΕΙΣ-ΛΑΜΠΑΙ

ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ

ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΚΟΥΠΙΣΜΑ ΤΩΝ ΧΕΙΛΕΩΝ

«SARANTITI»

Τὸ κραιγιόν «SARANTITI» δὲν ξεβάφει στὸ
νερό, στὴ θάλασσα, στὸν ἥλιο, στὸ φαγητό σας,
διατηρεῖ τὰ χεῖλη δροσερά, τὰ προφυλάσσει
ἀπὸ τὸ σκάσιμο καὶ χαρίζει στὸ πρόσωπο μιὰ
διαρκὴ ὥμορφιά. Ζητεῖτε ἐπιμόνως τὸ ἀνεξίτη-
λο κραιγιόν.

"SARANTITI,

Εἰς πέντε χρωματισμούς RUSSE, CERISE,
CERISE VIF, SANGUIN, SANGUIN VIF. Τιμή
ἐκάστου δραχ. 30.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ : Π. ΔΑΝΙΗΛΙΔΗΣ - ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ - ΔΙΟΜΕΙΑΣ 10Α - ΑΘΗΝΑ

“POURÉE”
ΠΟΥΔΡΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ
“SABANTITI”

ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΣΤΕΡΕΟΠΟΙΗΜΕΝΗ ΚΡΕΜΑ
ΣΤΡΩΝΕΙ - ΚΡΑΤΑ - ΘΜΟΡΘΑΙΝΕΙ

ΤΙ ΕΓΡΑΨΕ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΟΥΔΡΑ "ΠΟΥΠΕ,"
Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ Κ. ΜΑΡΙΚΑ ΚΟΤΟΠΟΥΛΗ

MME. MARIKA COTOPOULI
AND
HER PLAYERS
ATHENS, GREECE
AMERICAN TOUR 1970-71

MANAGEMENT
GEORGE CHINN

Kypian

Eisenstein Lening

'Exland

Физ. Купа

Metaphysica in libro
- Theoriae aut in prima
magis quam in libro aut in
speculatione et demonstratione
propter quod in libro -

Chapman

Ἡ πούδρα

«ΡΟΥΠΕΕ ΣΑΡΑΝΤΙΤΙ» είναι συνδυασμένο μίγμα στερεοποιημένης κρέμας «ΚΡΕΜΟΖΙΝ» και «ΑΧΝΗΣ ΠΟΥΔΡΑΣ», το λείως άβλαβούς. Δεν περιέχει τοξικά και επιβλαβείς ουσίες. 'Η περιεχόμενη «ΚΡΕΜΟΖΙΝ» τρέφει το δέρμα (σφίζει, έμλαίφει τὰ μπιμπίλια), καταπραΰνει τὸν έρεθισμό τούτου στερεώνει τὴν «ΑΧΝΗΝ ΠΟΥΔΡΑΣ», τὴν ὅποιαν συσσωρεύει ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος ὅλην τὴν ἡμέραν, παρὰ τὸν ἀέρα, τὸν ῥινο καύσωνα, τὸν βροχερὸ καιρὸ καὶ αὐτὴν τὴν ἐπιδροσὴν τοῦ δέρματος. 'Η πούδρα «ΠΟΥΠΕ» εἶνε ἀππλλαγμένη τῶν χονδρῶν κόκκων καὶ σκληρῶν ξηρῶν μορίων, τὰ ὅποια εἰς τοῦτο ρεθίζουν τὸ δέρμα καὶ διασπέρτουν τοὺς πόρους. Μὲ τὴν χρῆσιν τῆς πούδρας «ΠΟΥΠΕ» ἀπαλλάττεσθε ἀπὸ τοῦ συχνοῦ ἐνεργητικοῦ πευδάριασμα. Μὲ μιὰ ἀπλὴ χρῆσιν διατηρεῖτε ἐλέγχοντες τὸ πρόσωπο γοητευτικὸ καὶ ὡραῖο. 'Οκτὼ χρωματισμικὰ ὁμοιογενή, δύο μεγέθη κουτιῶν. Τιμὴ μεγάλου δρ. 30, μικροῦ δρ. 20.